

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
4 MAART 1932 - No. 40

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEÏLLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

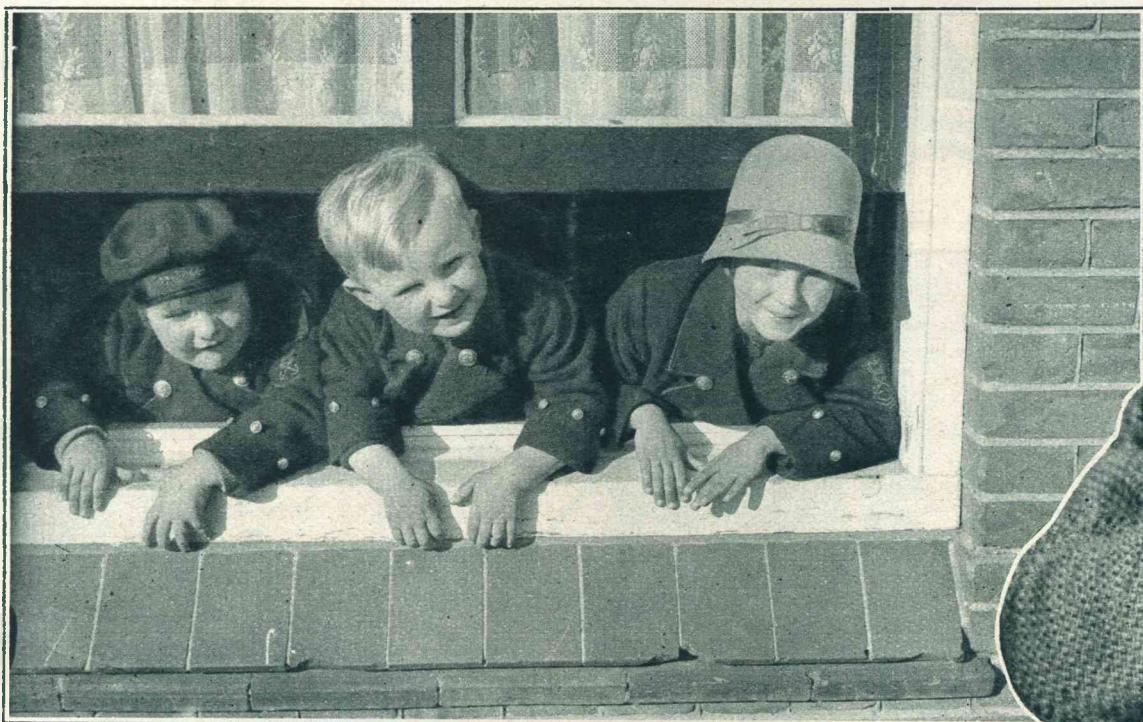
ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

HET VOORJAAR NADERT

Wat is het een heerlijk weer vandaag!

HET VOORJAAR NADERT

Ja, daar heeft nog niet iedereen wat van gemerkt. Maar wij, snuffelneuzen, die voortdurend met pen en camera op den loer liggen om iets te vinden wat nog niemand heeft gezien; wij hebben, hoewel de wind nog koud is en de aarde voor het grootste gedeelte nog braak ligt, de eerste lenteteekenen toch reeds op heeterdaad betrapt.

Al is het maar dit, dat wij een ijverige huismoe-der plotseling in een hevige schoonmaakwoede zagen ontsteken! Merkwaardig: de menschen hebben, evenals de trekvogels, hun onfeilbare instincten. Hoe komt het, dat je ineens overal de kleeden over heggen, trappen of rekken ziet hangen; alle deuren en ramen plotseling openge-
stooten staan, en zeepsop in stroomen druip van trap en wand?

Eén vogel maakt nog geen lente, en ook één schoonmaakster doet dit niet. Maar het gekke van 't geval is, dat je nooit één vroegen vogel en één schoonmaak tegelijk ziet. Alles komt plotseling; het is, alsof dieren en menschen elkaar beloofd hebben, om op een bepaalden dag aan te nemen, dat de lente in 't land is.

En ook de kinderen doen daaraan mee. Je ziet nooit, dat twee of drie kinderen met elkaar aan het knikkeren zijn. Neen, terwijl je vandaag nog geen knikker zag, knikkert als bij tooverslag

morgen de heele jeugd. Tot de knikkers na eenige weken weer plotseling verdwijnen, om plaats te maken voor ontelbare hoepels, die vroolijk door de

Lenteboden en lentelach.

... Dan staat plotseling de lucht vol kleurige vliegers.

straten rollen. Dan staat eensklaps de lucht vol kleurige vliegers.

Je zou haast gelooven dat er intuïtieve wetten zijn, waaraan de menschen gehoorzamen.

Ook de bloemen doen er aan mee. Gister was er nog nergens een groen blad of één knop te bespeuren. Maar vandaag — ook de wind is in het complot, en waait plotseling uit het Zuiden — steken overal de sneeuwklompjes hun teere kopjes omhoog. De katjes aan de slootkanten krijgen al een zilverig glansje, en de vette kastanjeknoppen zwellen op van verwaandheid en zullen daarvan spoedig barsten.

Zoo staat alles in afwachtende houding. Hier waagt men wat te veel, in de hoop, dat de zuidenwind zal blijven; daar is men te voorzichtig en vertrouwt men zich nog niet toe aan de wisselvalligheden van de komende lente.

Hoe verandert de aarde, en hoe verandert de mensch in dezen tijd! Er waait iets door de lucht, dat we geen naam kunnen geven, maar dat we toch waarnemen in een blij besef, dat alles zich spoedig zal vernieuwen. Ook de sfeer, waarin de menschen leven.

Gooi de ramen open, en laat al de winterluchtjes naar buiten waaien!

Er is buiten frisheid genoeg. En bloeit en groeit al in 't verborgene. En de katjes, de echte Zeeuwsche lenteboden, weten er meer van. De dichter vertelt er van:

De eerste luwe lentelach,
Katjes aan de struiken!
Heisa! Wat hun donzen slag
al den dag
zijing doet ontpluiken!

De eerste prille lenteschijn!
Duizend vingertopjes
streelen in mijn raamkozijn
't karmozijn
op hun blonde nopjes.

Moge ik, ademend als zij
uw volmaakten zegen;
Proeven even vroom en blij
hoe Ge ook mij
goed zijt en genegen!

't Is of in huizen
en hoven nieuwe vroolijkheid ontwaakt.

Dat is de lentestemming: besef van blijdschap
om de vernieuwing. Moge het bestendig blijven.
En moge de lente spoedig komen, op vlugge
voeten!

Reeds is op veld en hof het werk begonnen,
dat ons de nadering van de lente aankondigt.

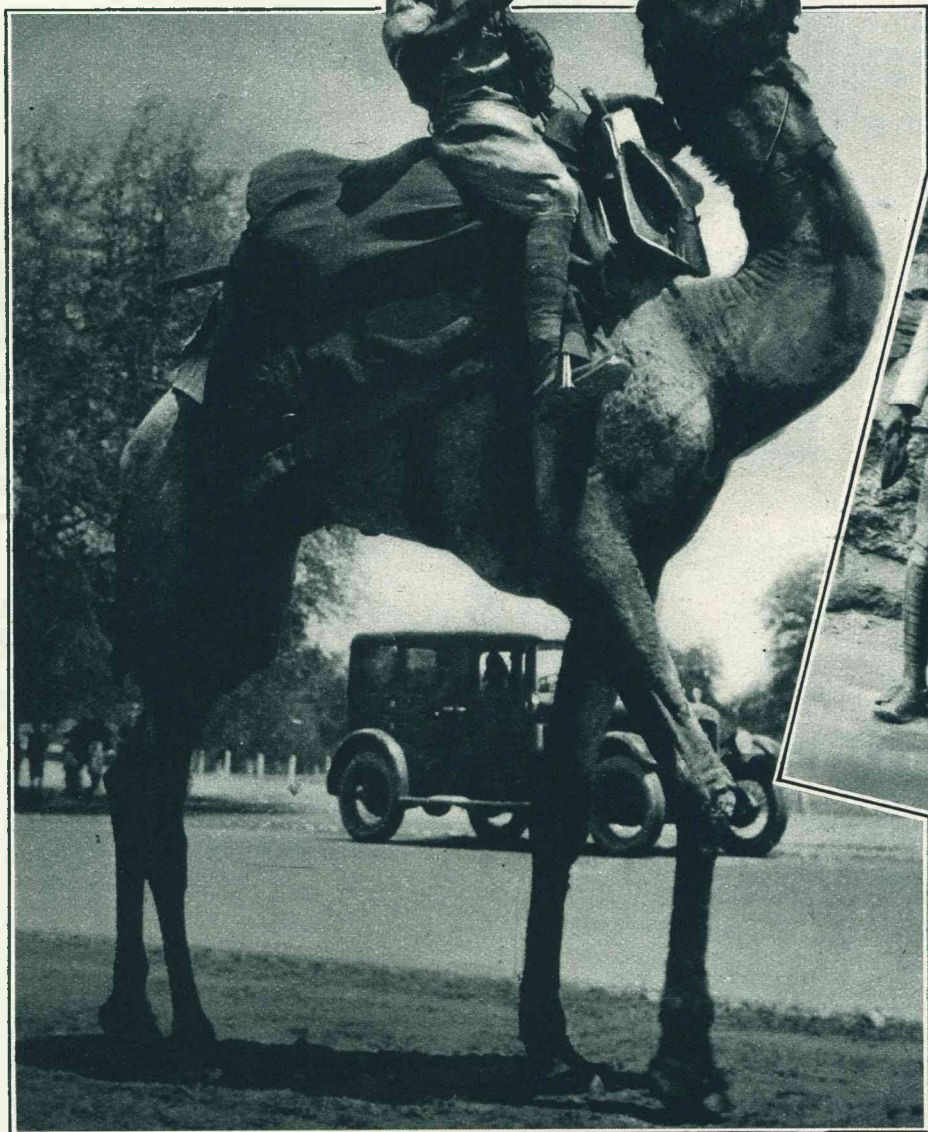

Voorzorgen voor
den bloeitijd.

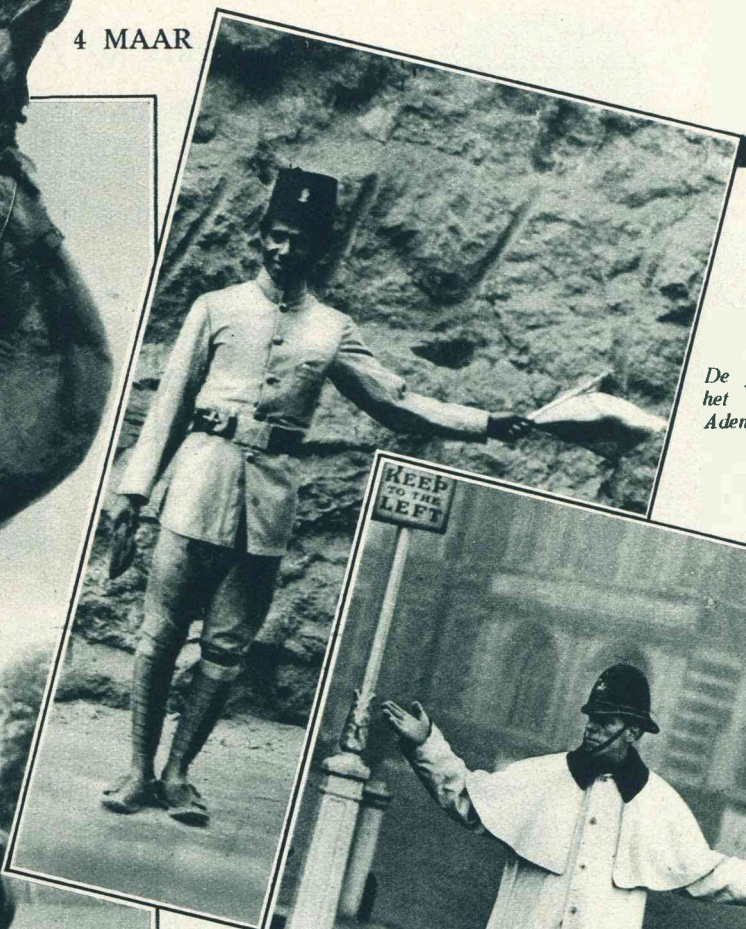

Blanke lenteboden.

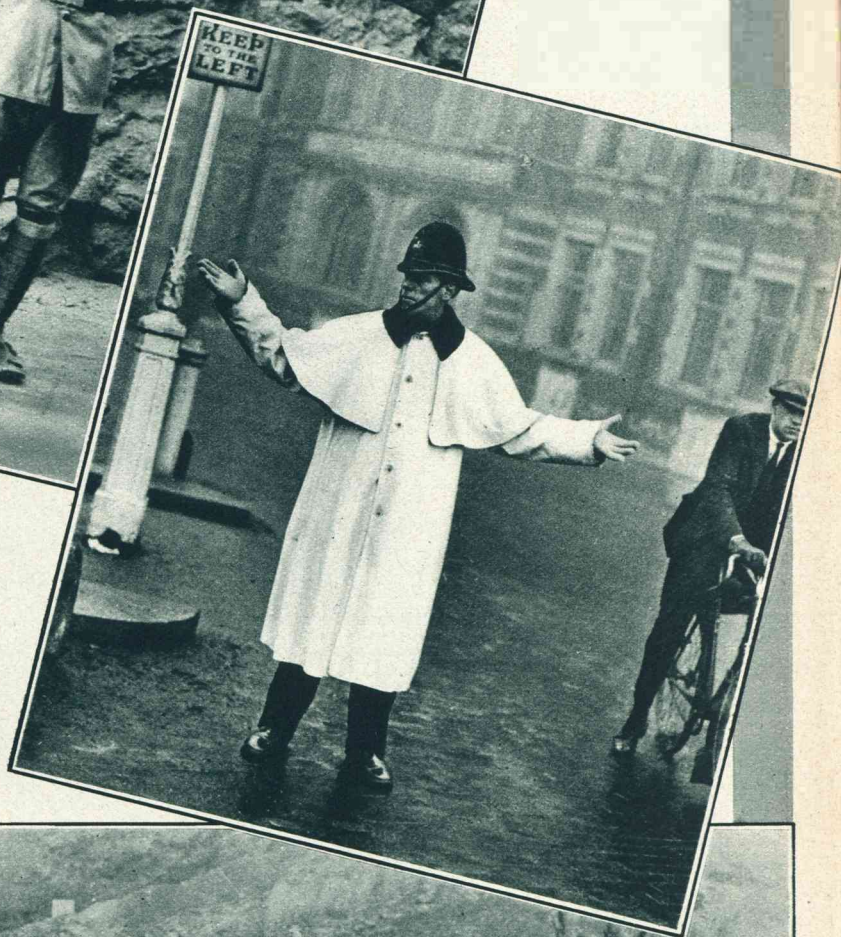

Het schip der woestijn en de auto.

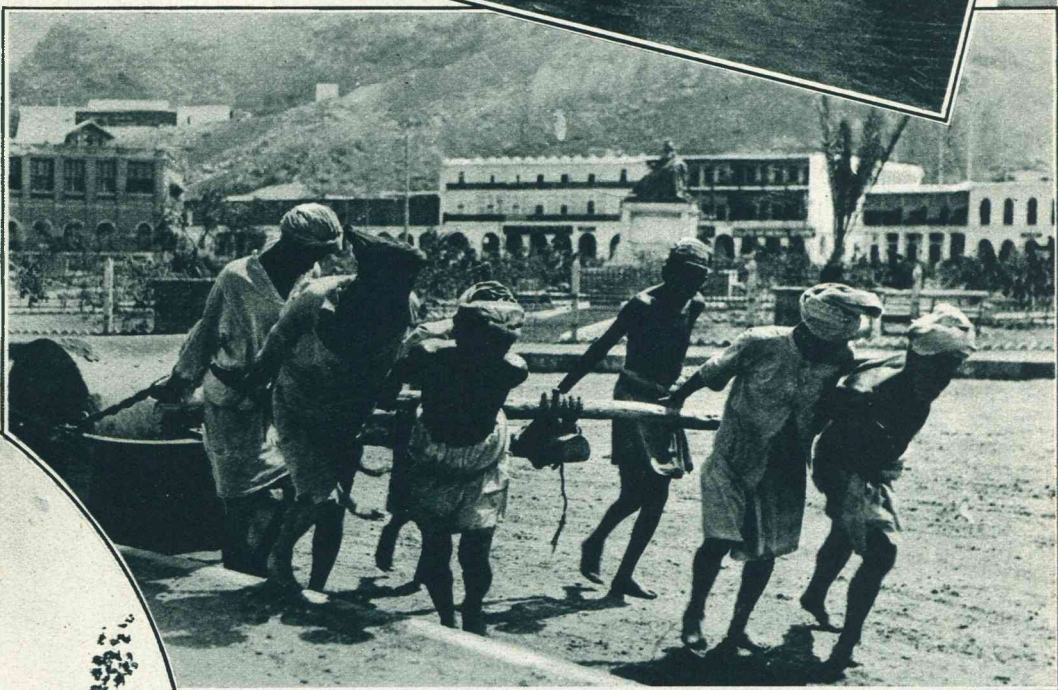
De politie regelt het verkeer in Adenen in Londen.

CONTRASTEN!

Hoe in het warme Zuiden de auto-wegen nog gehard worden.

Hoe men auto-wegen maakt in de beschaafde wereld.

De wereld is er vol van, en eigenlijk, het moge dan eenigszins paradoxaal klinken, is heel de wereld één groot en onafgebroken contrast. En we behoeven er heusch niet ver voor te loopen om die contrasten tegen te komen. In onze onmiddellijke omgeving ontmoeten we ze als 't ware bij elken stap, op elk uur van den dag, van allerlei vorm en soort. Tegenstellingen, die uiterst komisch zijn van werking, maar ook contrasten vol van het schrijnendste leed, contrasten van groot en klein, van arm en rijk, van mooi en leelijk, van practischen zin en van onbeholpenheid, van volken, menschengroepen en individuen onderling.... Alleen, wijl we er voortdurend mee in aanraking komen, merken we ze minder scherp op, ontsnappen ze ten slotte geheel aan onze aandacht. Toch is het wel interessant om zoo nu en dan eens een vergelijkende beschouwing te houden, en we doen dat deze week dan ook eens op deze bladzijden, zonder natuurlijk ook maar de geringste aanspraak te willen maken op eenige volledigheid. Maar we hebben een greep gedaan in onzen foto-voorraad en geven hierbij een aantal tegenstellingen van den meest uiteenlopenden aard, quitte om er een volgende maal nog eens op terug te komen met een andere serie, welke men dan als de aanvulling van de hier opgenomen reeks gelieve te beschouwen.

Een kerk van leem en latten, in New-Mexico.
Een kerk van marmer. De San Marco te Venetië.

De sproeiwagen
in Zuid-Arabië.

Sproeien op Java.

Een Hollandsche sproeiwagen.

Onder groote belangstelling werd te Vlissingen op Maandag 22 Febr. het coöperatieve slachthuis door burgemeester van Woeldering in gebruik gesteld. De autoriteiten bij den rondgang door het gebouw.

De eerste koe, die in het slachthuis werd geslacht. Dit geschiedde eenigszins officieel en ofschoon het voor de koe minder aangenaam was, was ze toch mooi opgesierd.

Na de ingebruikname poseerden de slaggers

.... en het bestuur van het slachthuis, B. en W. van Vlissingen en verdere genoodigden voor het gebouw.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officiëlen Zeeuwschen Omroep.

Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Van verschillende crisis-comité's vernamen wij, dat momenteel de wisselopers in Zeeland de meest populaire menschen zijn, want iedereen vraagt hen telkens, nog eens terug te komen.

Men schrijft ons uit Graauw, dat een ingezetene een verrassend werkend nieuw waschmiddel uitgevonden heeft.

Indien de schrandere baas succes beoogt te verwerven, geven wij hem in overweging om terstond te verhuizen naar Heider.

Op verzoek van het departement van Marine deelen wij mede, dat er op 22 en 23 Maart noodig (zeker als ze gemist hebben) 23 en 24 Maart geschoten zal worden met geschut geplaatst ten Zuiden van het licht van Kaapduinen.

Het zal velen een troost zijn te vernemen, dat onze zee-macht niet meer met pijl en boog of met spek schiet!

Onze correspondent te Ierseke blijkt enthousiast over de aangebrachte wegverbeteringen in zijn woonplaats. „De weg onder den Varkensdijk” juicht hij, „is een radicale oplossing voor de buurtbewoners en in den Achterweg is het een reuzenverbetering dat de stinkslot gedempt is.”

Nu nog een eau-de-cologne-pomp van Boldoot of van „4711”.

Te Breskens hebben de schoolkinderen onder beproefde, waarschijnlijk zwaarbeproeefde leiding, de operette „De schoone slaapster” opgevoerd.

De titelrolspeelster schijnt zoo op dreef geweest te zijn, dat men behalve een charmanten prins ook 'n ratelwekker noodig had om haar wakker te krijgen.

Men telegrafeert ons uit Vlissingen, dat de burgemeester het eere-voorzitterschap van de te houden winkelweek aanvaard heeft.

Er bestaan zeker ook eere-voorzitterschappen van niet te houden winkelweken.

Intusschen zijn wij benieuwd of het stadhuis ook met den etalage-wedstrijd zal meedoen. Ons dunkt dat er van politie-verordeningen, raadsnotulen, trouwboekjes en rioolbelastinghijletjes best iets pakkends is te maken.

Te Goes, zoo luidde een telefoontje, heeft men den loodgieter het kantoor van den gemeente-ontvanger zien binnengaan.

Vermoedelijk is dus het lek in de stadsbrandkast gevonden!

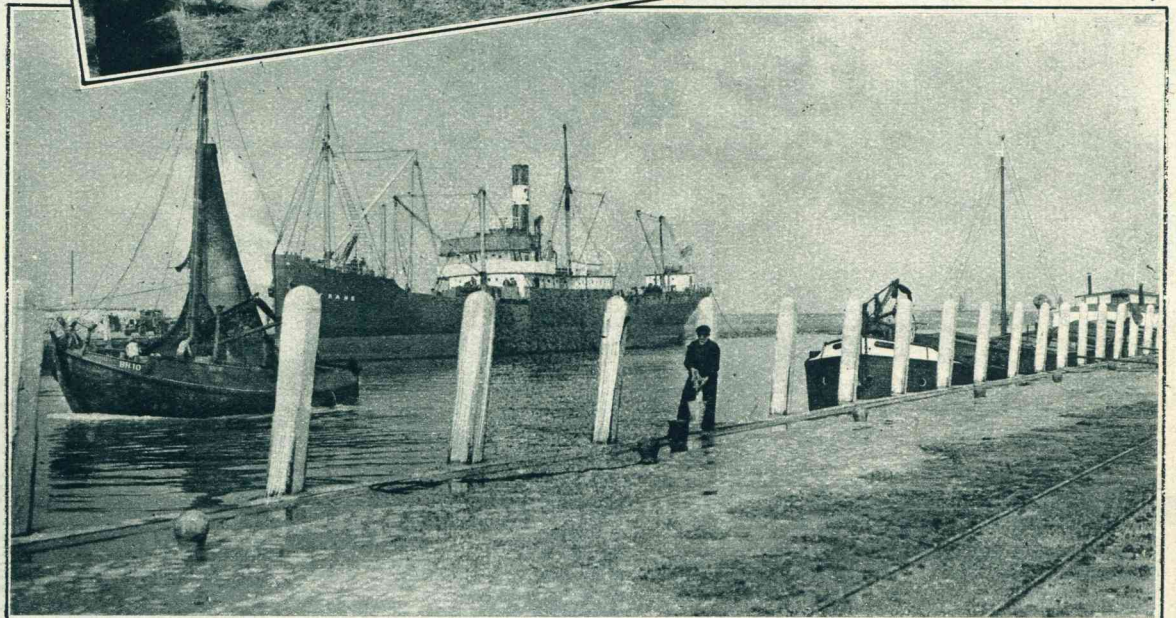
Te Stavenisse is de betrekking van jachtopziener opgeheven. Het wild was zoo raar geworden, dat het geen toezicht meer roodij had!

Tot de volgende week, dames en heeren!

Bij de vlassers te St. Jansteen. Ofschoon de tijd voor deze noeste werkers niet rooskleurig is te noemen, blijven ze toch opgewekt bij den arbeid.

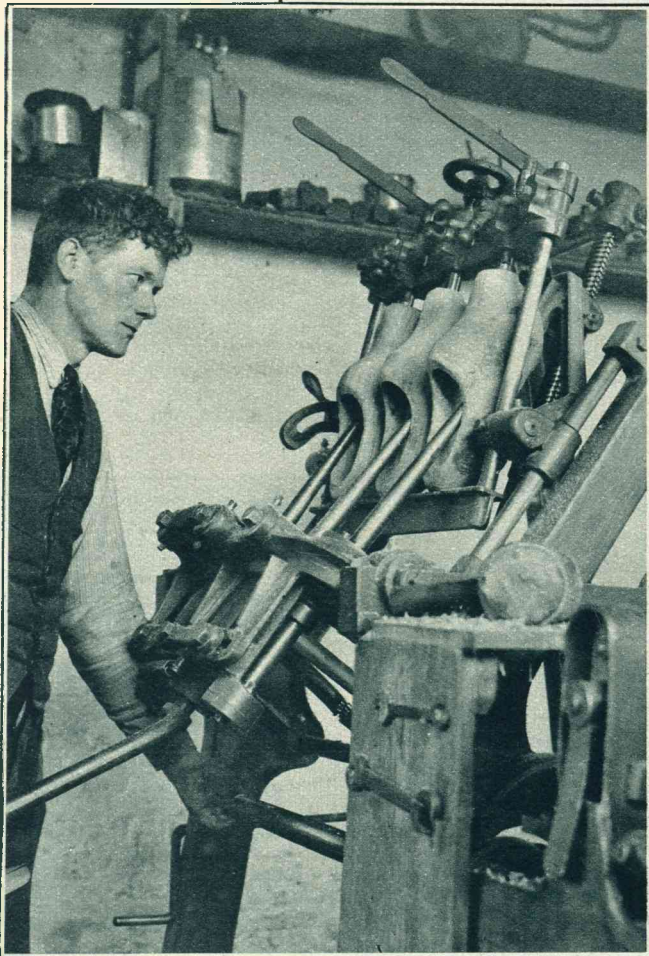
Breskens Zeehaven. In de haven van Breskens loste een Zweedsche zeeboot steenen, iets, wat voor Breskens een zelden voorkomend geval is te noemen.

Langs den zeer verfraaiden Singel te Vlissingen worden thans de laatste voorbereidende werkzaamheden verricht om ook dit laatste gedeelte een opknapbeurt te geven en het voor het verkeer in te richten.

Te Middelburg werden tien gemeente-woningen gebouwd ter vervanging van de onbewoonbaar verklaarde huisjes in de stad. Foto van de rij woninkjes in den Karels gang.

Geleidelijk worden onze Zeeuwsche klompenmakerijen gemoderniseerd en van machines voorzien, waarmee dan de klompen worden gemodelleerd en afgemaakt. Een kijkje in zoo'n gemoderniseerde klompenmakerij te Goes.

De gymnastiekvereniging Achilles te Middelburg gaf haar jaarlijksche uitvoering voor dames waarbij de hier afgebeelde standen veel succes oogstten.

Een oud straatje te Hulst, de Molenstraat met gezicht op den molen. De pomp rechts staat nog steeds in het stroohulsel gepakt tegen eventuele koude vriesdagen in Februari en Maart.

Bie ons op 't durp

Jan Vansprille, die zo'n beetje renteniert, dae an 't neerwurrevelwiggetje is toch 'n aorigen draoier! Ie ieuw vroeger nog a van de meiden, en a je 't mien vraegt, dan 'eit 'um dat nog glad nie verleerd. Nie, da 'k wà van de man zà zegge, glad nie 'oor, wan a je 't roe allegaere gloave wou wà z'ier op 't durp klesse, dan a je wè dagwerk.

Mae Plone zee van de weke: „ei je 't a g'ooore van Jan. en kwà", toen zee ik netuurlijk: „Da'd è 'k net nie".

En toen zee 'eur: Bè Pier, dà zà 'k je dan toch 's even vertelle!

En noe mò je d'r bie Plone nie mee ankemme dà je gint tied 'eit of zukken gekles, wan a je dan wig bin en ze loapt 'n àar teugen 't lief, dan kà je wè opdoeke.

Afijn, zee ik, vertel jie me'n dat dan mae is. En toen begos ze: E Jan die loapt Woessendag op 't durp en dae komt 'm 'n misje tegen, afijn, 'leken nog a 'eel wat, zò mie korte keuzen en gepirrenten 'aer. Allè, 'um lee d'r mee an, en ze giengte zò saemen 'n endetje over 't durp.

Mae 'um dus toch nie zò goed voe de menschen, wan 't was midden op den dag en daevoe vroeg 't 'n of ze s' aeves 'n endje mie z'n gieng keuren. En die meid zee ja. En zò giengte ze van mekaere. Afijn, Jan die liep zò nog wat en toen gieng 't 'n wee naer 'uus. En toen 't 'n tuus kwam, zee Janne (dà's z'n wuuf) de nieuwe meid is t'r. Net, zee Jan dan gae ik 's kiekken of dat een deugdelijk misje is, wan je kan toch nie van alles in j'n 'uus 'aale. Mae toen 't 'n in de keuken kwam, besturf Jan 't bienaer, wan dae zat d'eigeste meid wae 't 'n sachtermiddags op 't durp mie 'ekeurd a. Afijn, de kleuren sloegen 'm uut. Mae ie most toch wat zegge en toen zee t'n: Jie gaet toch zekers nooit mie vreemd man-volk mee? Bè nee, baas, zee die meid, mae ze keke toch mae nie nae mekaere.

O, zee Jan, dà 's mae goed ók, wan dà kan 'ier ók nie op zò 'n durp. 'K è joe vanachteremiddag mae's op de proef wille stelle, zie je, mae je mò goed begriepde, dà dat 'ier nie gaet.

Zò 'eit t'n z'n eigen d'r uut 'eklest, mae ie kos toch z'n mond nie 'ouwe en noe spreek 't 'eale durp t'r schande van. 't Is toch ók wat, ee? Ik zegge ik: net, en a de vrouwe 't noe mae nie 'oort.

Zwiege stille! riep 'eur dat 'oore de menschen die 't angae juist nooit. En dat is to'h ók wè zò ók. Dae mò 'k noe ineens an dienke, omda Kees de smid 't ók nooit g'ooore 'eit van Flup.

Afijn, mae dà 's noe gin akkervietje om zò mae in de krante te zetten. A je dat is van m'n 'oore wil, dan mò je mae 's bie m'n komme, dan za'k je dat wè 's vertellen.

Dae kom nog bie, dà 'k glad nie 'estemd bin voe zukken praet: 't gae mie alles om terslechts, 'k è wee 'n dotte centen verlore, en toch nie gespikkeleerd, glad nie, 't lieken t'r nie op, mae al wà je koapt vlieg nae benet en ik weet ik nie wat a t'r van komme mot. Dat è 'k je noe a 's meer 'ezeid, en 'k bluuf d'r bie dat ik 'et nie weet.

Afijn, zwiege t'r mae van. Oud en gries bin me toch a en k è gelukkig nog 'n dek boven m'n kop.

PIER VAN 'T HOF.

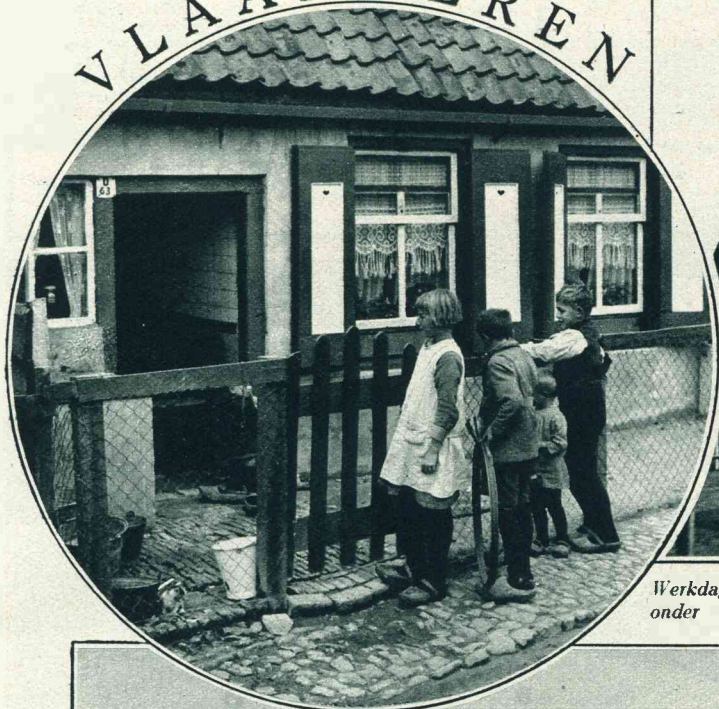
Een vriendelijk buurtje
te Waterlandkerkje.

De krom gewaaide
boomen van den land-
weg nabij Hoofdplaat.

UIT 'T ZUID-WESTEN
VAN ZEEUWSCH-

VLAANDEREN

Werkdag te Turkije
onder IJzendijke.

De Ned. Hervormde kerk
te Oostburg, die onlangs
een nieuw uurwerk kreeg.

STEDESTEMMEN

O. EN W. SOUBURG

In tweeën verdeeld,
maar eensgezind;
Open voor 't spel
van storm en wind;
ligt het daar vroolijk,
open en oolijk,
elken vreemdeling welgezind.

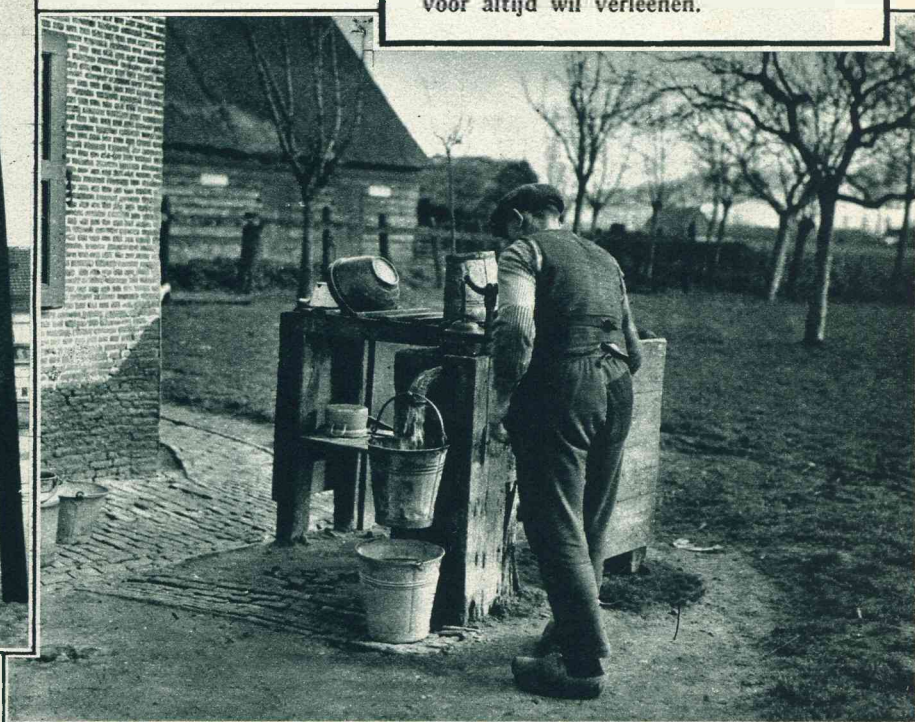
Marnix had er een Kasteel;
Marnix van Aldegonde,
Hij kwam er graag, en deed er veel
al wandelend de ronde.
Hij schreef er vaak,
steeds scherp en raak,
al wat zijn geest verkonde.

De scholen nog getuigen van
de roem en glorie van den man,
al is 't kasteel verdwenen.
Onsterf'lijk is de glorie die
d'historie vaak aan een genie
voor altijd wil verleen.

Dorpsgezicht te Schoondijke.

Landelijk bedrijf op een
boerderij onder Bierliet.

HET

Circusmeisje

DOOR

JOHAN DE GRAAFF

Hij brak plotseling af en keek den Arabier in afwachting aan, alsof hij hoopte, dat deze hem opheldering zou geven van al, wat raadselachtig was in Tine's bestaan. In die hoop werd hij echter bedrogen, Moelay wendde zijn blik van hem af en alsof hij hem te kennen wilde geven, dat hij niets meer aan zijn woorden had toe te voegen, liep hij op een der paarden toe en lichtte een poot van het dier op.

De wenk was duidelijk genoeg en eenige oogenblikken later verliet Paul de stallen. Bij het leeuwenverblijf ontmoette hij Tine. Hij had haar na Lou's bezoek niet meer alleen gesproken en met voldoening greep hij deze gelegenheid aan om haar tot een wandeling uit te noodigen.

Het meisje weifelde met een antwoord, doch toen zij Paul's pijnlijk-verwonderden blik ontmoette, stemde zij erin toe, hem te vergezellen. Haar gedachten waren blijkbaar niet van de aangenaamste, want zij was verstrooid en ongewoon stil en gereserveerd in haar antwoorden, waaruit Paul opmaakte, dat haar iets hinderde.

„Waarom ben je zoo stil en vreemd, Tine?” vroeg hij plotseling, toen hij die afgetrokkenheid niet langer verdragen kon.

„Stil en vreemd?” herhaalde het meisje verward.

„Ja, ja, ontken het maar niet, Tine. Iser iets, dat je hindert? Toe, schud nu niet het hoofd en vertrouw mij toe, wat er is. Is Erna soms weer onbescheiden of snibbig geweest?”

„Nee, neen,” ontweek ze, „ik heb niets met haar gehad. Ik, ja, ik weet eigenlijk niet, wat het is... ik dacht ergens aan, dat is alles.”

„Waaraan, Tine?” vroeg hij met een dwingend klank in zijn stem.

Het meisje liep met gebogen hoofd naast hem voort, om hem geen gelegenheid te geven, haar aan te zien.

„Kom nu, meisje,” drong hij met weeke stem aan, „zeg me nu eens wat je zoo ontstemt of pijnlijk aandoet.”

„Och, eigenlijk is het niets,” gaf zij eindelijk ten antwoord met een poging om haar verlegenheid te verbergen. „Ik dacht... aan het gesprek van dezen morgen bij het ontbijt. Die dames en die auto... Wie of wat is u toch eigenlijk, zeker wel geen paardenhandelaar zooals de directeur ons heeft wijsgemaakt?”

Paul begon plotseling zoo hartelijk te lachen, dat Tine wel met hem moest instemmen.

„Heeft Farber me dit nobele beroep in de schoenen geschoven?” vroeg hij geamuseerd.

„Ja, of neen, wacht eens, hij heeft op den dag, toen u bij ons kwam, gezegd, dat u zich voor paarden interesseerde en toen Erna daarop veronderstelde, dat u paardenhandelaar was, heeft hij haar niet tegengesproken en daarom verkeerden wij in de meening, dat dit juist was, begrijpt u?”

„Ah zoo, nu dat is een heel verschil, Tineke, vind je niet? Het was dus maar een bloot vermoeden van onze wijsneuzige en nieuwsgierige Erna en bescheidenheid heeft Farber natuurlijk weerhouden, zich over mijn particuliere omstandigheden uit te laten.”

Met eenige woorden stelde hij het meisje vervolgens op de hoogte van zijn maatschappelijke positie, die blijkbaar een onaangenaam-verrassenden indruk op haar maakte.

„U is dus heel rijk?” vroeg zij tenslotte bedremmeld.

„En als dit inderdaad zoo was, zou het dan zoo'n groote zonde zijn in uw oog, dat ik daardoor uw vertrouwen zou moeten verliezen?” vroeg Paul lachend.

„Nee, dat zou onzin zijn,” antwoordde het meisje. „Alleen... nu, ik kan me niet voorstellen, dat mijn vertrouwen voor u van zooveel waarde zou kunnen zijn, dat u zich bezorgd zou moeten maken over het verlies ervan. De vriendschap en het vertrouwen van een eenvoudig meisje als ik ben kan toch voor u...”

„Inderdaad, alleen uw vriendschap zou me nu geen voldoening meer geven,” viel Paul haar haastig in de rede. Hij legde den klemtoon op het woord vriendschap en bevreesd keek het meisje hem aan. Paul begreep plotseling, dat zij anders tegenover hem stond dan nog maar eenige uren geleden en het denkbeeld kwam in hem op, onmiddellijk den knoop door te hakken en haar van zijn liefde te spreken. Het drukke verkeer op den weg deed hem echter hiervan afzien.

Een nieuwe vraag van het meisje leidde zijn gedachten in een andere richting en deed hem begrijpen, dat er nog iets anders was, dat haar hinderde.

„En die dames...” aarzelde Tine, met eenige verlegenheid in haar stem, terwijl een blos haar gelaat kleurde.

Paul begreep, dat de met een venijnige bedoeling gestelde vraag van de Duitsche of Lou zijn verloofde was, haar uitwerking niet gemist had en dat Tine er door verontrust moest zijn.

„Die dames zijn intieme kennissen van mijn moeder, Tine, en een van hen is door haar opgevoed en houdt haar al jarenlang gezelschap. We gaan even vertrouwelijk met elkander om als broer en zuster. Heb je 't nu begrepen, jongedame?”

„Ja,” antwoordde het meisje met een lichten zucht.

Paul voelde niets van de verlichting, die in haar korte antwoord lag en Tine zou zelf niet hebben kunnen verklaren, waarom zijn opheldering een last van haar afnam. Met genoegen constateerde Paul echter, dat zij op den terugweg naar het wagenpark weldra weer den ouden, vertrouwelijken toon aansloeg, zoodat er niets meer te bespeuren viel van den afstand, waarop het meisje zich een oogenblik tegenover hem had geplaatst.

Dit gesprek deed Paul het voornemen opvatten, Tine zoo spoedig mogelijk te vragen, doch het verblijf in Zutten bood hem daartoe geen gelegenheid.

Behalve door een dagelijksche middag- en avondvoorstelling, No. 8 werd het meisje nog in beslag genomen door het bezoek van honderden schoolkinderen, die de paarden en de leeuwen kwamen zien, zoodat Paul haar niet meer alleen te spreken kreeg.

Hij verlangde er daarom naar in Nijmegen te komen, waar het gezelschap vier dagen rust zou hebben, voor de kermis werd ingeluid. Op den laatsten avond van het vierdaagsch verblijf in Zutten ontving Paul een brief van zijn moeder, waarin hij dringend werd verzocht den volgenden dag over te komen.

Hoewel dit verzoek hem verwonderde, was het hem niet onwelkom; het verschaft hem een gunstige gelegenheid zijn moeder op den stap, dien hij voornemens was te doen, voor te bereiden. Hij zond haar een telegram, dat zij hem den volgenden dag verwachten kon en begaf zich, nadat hij de voorstelling had bijgewoond, dien avond vroeg ter ruste.

Paul werd plotseling wakker door een luid rumoer uit het wagenpark. Tot zijn schrik onderscheidde hij in de woordenwisseling Tine's stem en die van den leeuwenoppasser, wiens luide vloeken hem haastig het bed deden verlaten. Vervuld van vrees voor een gevaar, dat het meisje dreigde, kleepte hij zich vlug aan en stond een minuut later buiten den wagen, waarna hij op het rumoer afging.

Dichterbij gekomen aarzelde hij even en bleef, luisterend naar het gebrul van den oppasser, een oogenblik staan.

„Ik zeg je, dat ik geld wil hebben, begrijp je, meer geld, en wat ik ermee uitvoer, gaat je niet aan, begrepen? En als je niet gauw genoeg over de brug komt, weet ik je nog wel op een andere manier te krijgen, versta je? Al speel je hier de mooie juffrouw en al kan je op de bescherming van je vriendjes rekenen, daarom kom je toch zoo niet van me af. Ik zal je eerder...”

„Raak me niet aan, laat me los...” hoorde Paul Tine angstig uitroepen en met eenige groote sprongen rende hij naar het meisje toe.

Paul gaf den dronkaard, die Tine's pols omkneld hield, een hevigen vuistslag tusschen de oogen en als was hij door den bliksem getroffen, viel de oppasser neer. Onmiddellijk trachtte hij echter weer op te krabbelen, en op hetzelfde oogenblik kwam Moelay op het rumoer af. Paul dacht er niet aan, om zich verder nog om den laffen aanvaller te bekommeren, maar de Arabier bleek van een ander gevoelen te zijn.

„Dat is de tweede maal, laffe schurk, zwijn, dat je het waagt je wel-doenster te mishandelen,” beet hij den man heesch van woede toe, „den lust om het nogmaals te doen, zal ik je voor altijd benemen. Kom mee!”

Niemand waagde het tusschenbeide te treden en den man beetgrijpend, sleurde de Arabier hem naar den paardenstal toe, om de omstanders het stuitend tooneel van een gevoelige afstraffing te besparen.

Snikkend verdween Tine in haar compartiment en aarzeland en geagiteerd begaf Paul zich naar den stal, bevreesd, dat Moelay zich door zijn woede zou laten verleiden den dronkaard ernstig te mishandelen.

De staldeur openend, kwam de oppasser hem echter reeds, luid kreunend en met gezwollen gelaat, hinkend tegemoet, om vloekend in het wagenpark te verdwijnen. Doodsbleek trad Paul op den Arabier toe en zijn hand op diens arm leggend, vroeg hij met trillende stem: „Wie is die kerel toch, Sidi, en wat is hij van haar?”

Moelay wierp den man een somberen blik achterna en keek vervolgens Paul aan.

„Het spijt me, maar u doet beter dit aan Tine zelf te vragen. Haar vader stelde me op zijn sterfbed met zijn familieomstandigheden op de hoogte en ik voel mij gebonden door een belofte te zullen zwijgen. Gij zult het mij niet kwalijk nemen, nietwaar?” eindigde hij verontschuldigend.

„Nee, beste vriend,” verzekerde Paul haastig, „ik wil u niets vragen, dat in strijd zou zijn met uw eer en geweten. Maar wilt ge me dan zeggen of zulke tooneelen meer zijn voorgekomen? Ik hoorde u zeggen...”

„Nog slechts eenmaal is het gebeurd en gelukkig kon ik toen op een critiek moment tusschenbeide komen,” viel Moelay hem in de rede. „Vier maanden geleden overviel Tine hem, toen hij bezig was, een koffer open te breken, waarin zij haar geld bewaart en als zij toen niet om hulp had geroepen, zou de ellendeling haar in zijn dronkenschap gewurgd hebben.”

„Maar mijn God,” viel Paul ontsteld uit, „waarom verlost zij zich dan niet van dien schurk? Zij is toch niet aan hem gebonden?”

„Zij is aan hem gebonden door een band, die de laatste is, die haar leven nog inhoud geeft, meneer Paul,” antwoordde de Arabier met bedroefde stem. „Ik kan er u niet meer van zeggen, zonder aan geheimen te raken, die de mijne niet zijn. Ik wil u alleen verzekeren, dat zij alle vertrouwen en de liefde van een eerlijk man volkomen waardig is en ook verdient. Ik twijfel er niet aan of zij zal niets voor u verbergen, als gij haar om opheldering vraagt.”

„Maar dat kan ik niet,” viel Paul zenuwachtig uit, „ik heb al wel tienmaal op het punt gestaan, haar te vragen wat er voor raadselachtigs in haar leven is, maar telkens moest ik mezelf bekennen, dat ik geen rechten op haar heb, die deze vraag rechtvaardigen. Ik zou bovendien blijk geven van wantrouwen en ik vertrouw haar volkomen.”

„Er is niets raadselachtigs in haar leven, wel echter in dat van anderen, die haar nastonden. Laat mij u hier in vertrouwen de verzekering geven, dat zij niet anders dan een zeer beklagenswaardig slachtoffer is van dien schurk.

Kampen

EEN PRACHTIGE FOTO VAN DE SOLIEDE EN WERKELIJK INDRUKWEKKENDE BRUG OVER DEN IJSEL.

Een belofte aan iemand gegeven, die nu reeds lang gestorven is en haar eigen warm liefhebbend hart, hebben haar een taak op de schouders gelegd, die onder deze omstandigheden verboden haar krachten gaat. Ik kan er u niet meer van zeggen, meneer, maar zij zal in de toekomst behoefte hebben aan een krachtigen steun, wil zij geen hel op aarde vinden. Ik... wel, ik hoop, dat gij haar dien steun zult kunnen verlenen, ik ben ervan overtuigd geworden, dat gij het waarachtige geluk van het meisje beoogt."

Bij deze laatste woorden, gesproken op hartelijken toon, stak de Arabier Paul de hand toe, die deze krachtig drukte.

"Zeg me, Sidi," vroeg hij vervolgens, "is Tine nu veilig?"

"De schurk zal het voorloopig niet meer wagen, haar geld af te persen, daar zal ik voor zorgen," antwoordde hij met 'n dreigenden klank in zijn stem. "Nee, u kunt nu gerust zijn, ik zal er het oog op houden. Eigenlijk heeft die aanval me verrast, gewoonlijk ga ik nooit eerder ter ruste voor ik mij overtuigd heb, dat die schurk slaapt."

Paul begreep thans waartoe de nachtelijke inspecties van den Arabier dienden.

"Vergeef me, indien ik onbescheiden ben geweest," hernam hij. "Ik heb u in den nacht eenige malen het wagenpark rond zien wandelen, maar was uw bezoek aan het leeuwenverblijf ook een veiligheidsmaatregel? Het kwam me zoo vreemd voor dien eersten nacht, dat ik u een eindweegs gevolgd ben, in de meening, dat er iemand met kwade bedoelingen rondsloopt. Toen ik u herkende, was ik natuurlijk geheel gerustgesteld."

Moelay knikte somber.

"Ik overtuig me altijd, dat de kooien goed gesloten zijn. Het is eenmaal gebeurd, dat ze door een kwaadwillige hand geopend waren, blijkbaar in de hoop, dat Tine of ik bij het betreden van het leeuwenverblijf overvallen zouden worden. De toegel mislukte, doordat de dieren niet hebben bemerkt, dat zij het traliehek konden openduwen. Anders was er ongetwijfeld een slachtoffer gevallen. Toen de schurk, die voor het opsluiten der leeuwen te zorgen heeft, ter verantwoording werd geroepen, beweerde hij van niets te weten en veronderstelde hij, dat hij vergeten had, de kooideuren te verzekeren. Maar we zullen nu gaan slapen, meneer Paul," eindigde de Arabier met een glimlach, "zullen we den stal maar sluiten?"

Den Arabier, in wiens edel karakter hij zich bij een nadere kennismaking niet bedrogen zag, krachtig de hand drukkend, begaf Paul zich naar zijn wagen, waar hij ten prooi aan heimelijke onrust en geplaagd door allerlei vermoedens en veronderstellingen voor de tweede maal zijn bed opzocht. Na een onrustige en dikwijls onderbroken slaap stond hij bij het aanbreken van den dag op en begaf zich na een haastig ontbijt naar het station om het beloofde bezoek aan zijn moeder te brengen.

HOOFDSTUK XV.

ONRUST EN ANGST.

Lou had mevrouw van Affelen na haar terugkeer uit Arnhem in een zeer nerveuze stemming aangetroffen, die veroorzaakt was door de onrust, waarin zij in den loop van den dag was komen te verkeren. Hoewel het middernachtelijk uur reeds geslagen had, dacht zij er niet aan om zich ter ruste te begeven voor Lou haar bevindingen had meegedeeld en zoo spoedig het meisje zich eenigszins van de reis had verkwikt, wilde zij haar nieuwsgierigheid bevredigd zien en begon zij haar te ondervragen.

"Vertel me nu je wedervaren maar eens, kind, maar vooral niets verzwijgen hoor," ving Paul's moeder aan, nadat Lou zich naast haar in een fauteuil had neergezet.

Lou had die aansporing om alles op te biechten niet noodig en omstandig verhaalde zij, hetgeen ze gezien en gehoord had. Zij verzweeg dat ze nog een onder-onsje met de Duitsche had gehad, maar zij stond zooveel langer stil bij den indruk, dien de dompteuse op haar had gemaakt.

"'t Is een schaamteloos schepseltje, dat met die leeuwen optreedt, tante, en zij is het, die Paul het hoofd op hol gebracht moet hebben. Hij gaat dagelijks met haar wandelen en niet alleen afgaande op de verzekeringen van die andere artiste, maar ook op wat ik zelf heb gezien, ben ik ervan overtuigd, dat zij Paul geheel ingepalmd heeft."

"Maar hemellief, Lou, hoe is dat mogelijk?" riep mevrouw van Affelen verschrikt uit. "Paul, de koele, verstandige Paul, die zich door de eerste de beste circusartiste van de hemel-weet waarvandaan laat overrompelen en vergeet wat hij aan zijn moeder en aan zijn positie in de wereld verplicht is. Ik kan het me niet voorstellen, Lou, ik kan het me niet voorstellen."

Wanhopig hief de oude dame haar handen op en Lou verslagen aanzien, vroeg zij: "Zeg me eens, kindlief, welken indruk maakt dat schepsel op je? Is ze jong, oud, knap?"

"Ze is nog jong, tante, tenminste, ik vermoed twintig of twee en twintig jaar. Over haar uiterlijk zou te twisten zijn, smaak is onberekenbaar, maar ik apprecieer haar juist als ik haar 'n duivelsche schoonheid noem. Ze heeft zich een raffinement van quasi-onschuld en kinderlijkheid eigen weten te maken en hierdoor zal Paul zich wel hebben laten vangen."

"En verder, kind, heb je haar gesproken?" hernam mevrouw van Affelen, geheel terneergedrukt.

"Nee, tante, dacht u, dat ik me met zoo'n intrigante zou inlaten?" wierp Lou haar verontwaardigd tegen. "Begrijp eens, Paul nam dat schepsel bij de hand toen hij haar aan ons voorstelde, u behoeft dus niet te vragen op welk een vertrouwelijk voet hij met haar staat. De jongedame was ook nog schaamteloos-brutaal genoeg om haar hand terug te trekken, toen ik haar eens opnam. Zij heeft natuurlijk wel vermoed, dat ik, dat zij... Ach, tante, wat een ellende, hoe moet dat toch eindigen, heb ik me al afgevraagd..."

Plotseling toegevend aan haar woede en wanhoop barstte het meisje in snikken uit, zoodat mevrouw van Affelen verschrikt opstond. Hulpeloos zette zij zich echter weer terstond neer en sloeg met een vertwijfeld gebaar de handen in elkander.

"Wat moeten we doen, kindlief, wat kunnen we doen? Want er moet toch iets gedaan worden, we kunnen dat toch zoo maar niet blijven aanzien? Ik kan toch mijn zoon zoo maar niet blindelings in zijn verderf laten loopen? Er moet toch iets gedaan worden om hem de oogen te openen en dien onzaligen hartstocht voor zoo'n circusschepsel te keeren. Ja, wat moeten we doen, Lou, toe, laat jij je meening nu eens hooren," vroeg mevrouw van Affelen smeekend.

Het meisje haalde eenige malen de schouders op en droogde haar tranen. "Ik weet het niet, tante, hoe hieraan een einde is te maken. Ik hoop juist op uw levenservaring om dit ongeluk te voorkomen."

Het beroep op haar initiatief gaf mevrouw van Affelen iets van haar wilskracht terug.

"Goed, je hebt gelijk, kindlief, jij kunt in zulk een delicate aangelegenheid geen raadgeefster zijn. Ik zal morgen eens overleggen wat er moet worden gedaan om de plannen van dat schepseltje te vrijdelen. Apropos, heeft Paul met geen enkel woord over mij gesproken in verband met zijn voornemens?"

"Nee tante, hij heeft alleen gezegd, dat hij u morgen zou schrijven: ik weet echter niet of hij daar een of andere bedoeling mee heeft, want ik kon hem nergens naar vragen, zooals u zult begrijpen."

*Als de avond valt na een mistigen dag
over de Grootte Markt te Haarlem.*

„Nu, goed, laten we het er nu dan maar bij laten, Lou,” sprak de oude dame met een vermoeid gebaar. „Zooals ik zeg, zal ik er eens over nadenken wat ons te doen staat en voor ik dan een of anderen maatregel neem, zal ik eerst zijn brief afwachten. Als we te voorbarig zijn, zouden we wellicht het vuurtje nog aanwakkeren en hem stijven in zijn heilloos voornemen. Laten we nu maar gaan slapen, ik voel me plotseling zoo moe en geagiteerd, dat ik verheugd zal zijn, als ik in bed lig. Wel te rusten, kind, tot straks en niet te veel zorgen in je hoofd halen, hoor. Alles kan zich nog wel ten beste schikken. Als we eerst Paul's brief nu maar hebben, dan kennen we misschien zijn plannen...”

Paul's brief liet zich wachten en in vrees en ontsteltenis zag mevrouw van Affelen de eerstvolgende dagen naar eenige tijding van hem uit. Haar medelijden met Lou groeide ieder uur, vaak overviel zij het meisje, terwijl het wanhopig zat te snikken en zij voelde zich niet bij machte haar eenigen troost te schenken. Om eindelijk aan dien ondraaglijken toestand een einde te maken, nam zij het besluit, zelf aan Paul te schrijven en hem zonder meer ter verantwoording te roepen, toen zij werd verrast met een brief, die uit Zutphen afgezonden bleek te zijn. Het handschrift was haar onbekend en nieuwsgierig begon zij te lezen. De inhoud deed haar verbleeken en na het schrijven nogmaals te hebben doorlopen, borg zij het weg en schelde onmiddellijk om haar nichtje.

„Loulief,” viel zij haastig en geagiteerd uit, toen het meisje binnentrad, „we moeten overleggen, kind. Ik... eh... nu, ik wil het niet voor je verbergen, ik heb een brief ontvangen van een onbekende uit Zutphen en daarin vind ik woord voor woord bevestigd, wat jij me omtrent die schaamteloze circusmeid hebt meegedeeld. De inhoud is te ruw om hem onder je oog te brengen, maar laat het je voldoende zijn als ik je verzeker, dat ik een dergelijk schepsel van een verdachte familie van dronkaards en bedorvenen nooit als schoondochter erkennen zal. We zullen onmiddellijk aan Paul vragen over te komen, hij moet weten aan wie hij op het punt staat zijn liefde te schenken.”

„Zou Paul komen, tante, als u het hem vroeg?” informeerde Lou verlicht.

„Natuurlijk, kindlief, hij zal geen uur langer wachten dan nodig is. Er moet een eind worden gemaakt aan die betrekking, waarin Paul zich heeft laten verwickelen; als hij weet, dat zijn goede naam op het spel staat, twijfel ik er niet aan of de oogen zullen hem opengaan. Er is nota bene een zelfmoordenaars ook in die fijne familie. Neen, Lou, daar berust ik niet langer in, daar moet een eind aan komen. Paul is natuurlijk blindelings in de val geloopt, we moeten hem zien te redden voor het te laat is.”

Verheugd en met nieuw-ontwaakte hoop in het hart stemde Lou met het plan in en spoorde haar tante aan, onmiddellijk aan Paul te schrijven. Zij ried haar bovendien aan, om Paul onkundig te laten omtrent het doel van haar verzoek om onverwijld over te komen, wijl zij vreesde, dat hij geen haast zou maken als hij wist, wat hem te wachten stond. Eerst toen de brief verzonden was, waren mevrouw van Affelen en Lou eenigszins gerust en toen 's avonds Paul's telegram hun meldde, dat men hem den anderen dag reeds verwachten kon, geloofde de oude dame, dat zij den strijd, welke haar ongetwijfeld te wachten stond, reeds half gewonnen had en begaf zij zich in opgewekte stemming ter ruste.

HOOFDSTUK XVI.

STRIJD.

Paul zat in het salon tegenover zijn moeder. Hij had haar en Lou onbevraagd en hartelijk begroet en toen het meisje zich onder een voorwendsel verwijderd had, om moeder en zoon gelegenheid te geven zonder terughouding

te kunnen spreken, vroeg Paul, brandend van verlangen als hij was om zijn eigen hart te ontlasten, terstond naar de redenen, die zijn moeder hadden gedrongen, zijn overkomst te verzoeken.

„En moeder, zeg me nu eens wat u op het hart hebt. Uw toon was zoo dringend en gebiedend, dat ik...”

„Gebiedend?” viel mevrouw van Affelen haar zoon met een verlegen glimlach in de rede. „Ik verzocht het je toch slechts, Paul?”

„Wel, moedertje, dat stond in dit geval gelijk met een bevel en daarom heb ik me gehaast er gevolg aan te geven.”

De onrust, die plotseling het hart van de oude dame opnieuw vervulde, deed haar besluiten, de kwestie moedig aan te pakken.

„Beste jongen, hoewel ik gisteren alle mogelijke inleidingen voor dit gesprek heb overwogen, zal ik er maar niet omheen draaien.”

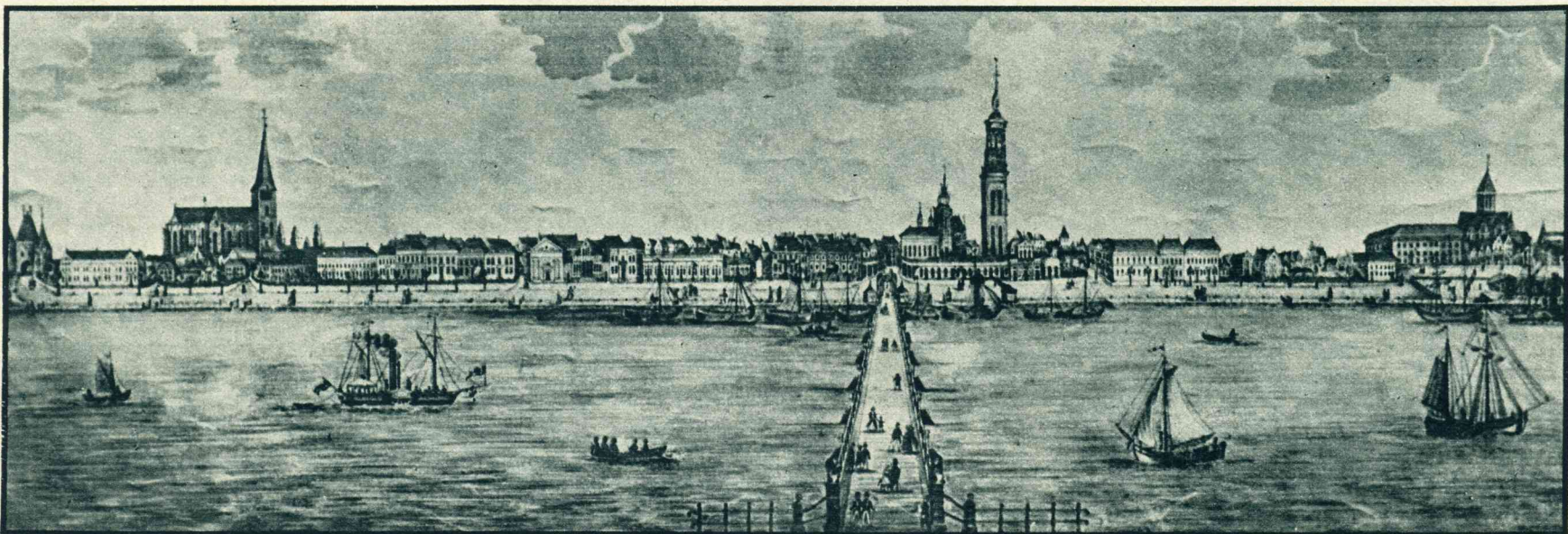
Zij voelde Paul's verrasten blik op zich gevestigd en hem met vochtige oogen aanziende, vervolgde zij: „Ik ben bevreesd, Paul, dat je op het punt staat een onvergeeflijke domheid te begaan, die je hopeloos ongelukkig zal maken.”

Paul behoefde niet eens te vragen wat zij met die woorden bedoelde, hij begreep haar onmiddellijk en met een ruk stond hij uit zijn fauteuil op. Ergens in zijn borst voelde hij plotseling een scherpe pijn bij de opkomende gedachte aan iets, wat hem te wachten stond en waarop hij niet gerekend had: aan strijd. En wel strijd met zijn moeder, de pijnlijkste en zwaarste, die in een menschenleven gestreden kan worden. Paul liep nerveus het vertrek eenige malen op en neer en bleef toen voor zijn moeder staan. Met trillende vingers streelde hij haar grijze haren, hetgeen haar plotseling ontroerde en tranen in haar oogen bracht.

„Waarom een onvergeeflijke domheid, moeder en waarom zou die me ongelukkig maken?” vroeg Paul eindelijk.

Zijn stem had een zoo weeken en bijna klagenden klank, dat de oude vrouw onmiddellijk begreep, hoe diep zijn gevoelens voor het vreemde meisje in dien korten tijd reeds geworteld waren en haar medelijden met hem vermengde zich met een gevoel van jaloezie, dat zij echter terstond trachtte te onderdrukken.

(Wordt voortgezet)

Panorama van Kampen,

NAAR EEN OUDE KOPERGRAVURE, V66R DAT IN 1848 DE HOUTEN BRUG DOOR EEN IJZEREN VERVANGEN WERD.

VERVALLEN GROOTHEID

Kozakkenhoofdman Sachno Ustimonovitsch, vóór de Revolutie adjudant van den generaal der Tersky-Kozakken in het schilderachtig uniform van zijn regiment....

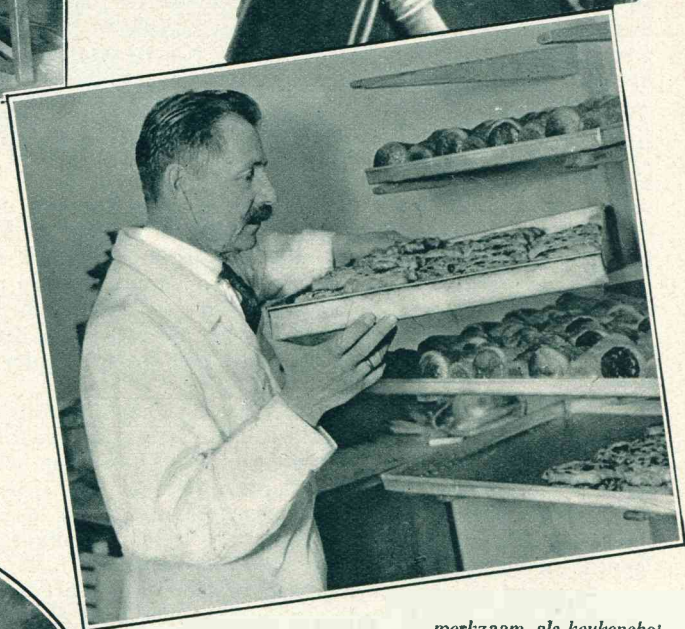

Overste von Nerinowsky, in de dracht der Elisabeth-Grad-huzaren, in de vooroorlogsjaren te Petersburg....

.... moet zich thans behelpen in dit vertrekje van de barakken voor oorlogsinvaliden te Berlijn.

Wie zal ze tellen, de duizenden Russen van allerlei rang en stand, van de meest uiteenlopende beroepen, die na het uitbreken der bolschewistische revolutie in 1918 uit hun vaderland zijn gevlucht? Ze hebben zich verspreid over de geheele wereld, zooals eens de Fransche ci-devants onder de groote Revolutie, naar alle windstreken en men ontmoet ze zoowel in 't Noor, den en in het Westen, als in het Zuiden,

.... werkzaam als keukenchef van een groot Restaurant.

Overste von Fuss, eens Commandant van 't Uhlanen-regiment Alexander III....

evengoed in Nederland, België en Frankrijk als in Engeland en in Amerika.

Na hoeveel moeilijkheden ze er in slaagden de grenzen van hun zwaar beproefde land te overschrijden, na welke ontberingen vaak en zenuwslopende achtervolgingen ze eindelijk de grenzen, waarachter voor hen het leven wenkte en de vrijheid gloorde, bereikten, daarvan hebben verschillenden hunner in de afgelopen jaren in boek en blad verhaald. Want de revolutie is als een hollend paard, dat niets en niemand ontziet; ze loopt alles onder den voet, wat haar in den weg komt. Haar blikken zijn alleen gericht op het doel waar ze op los stormt; rücksichtslos verbreekt ze alle hinderpalen. Titel en rang verliezen tegenover de revolutie en haar aanhangers opeens alle waarde; aanspraken op in 't verleden betoonde opoffering of op voor de gemeenschap verworven verdiensten gelden niet meer. Alleen het heden, het moment, en de oogenblikkelijke gezindheid hebben waarde voor haar, en nóg....

En we weten het, hoe hooger de positie is geweest, door de emigreerenden vroeger bekleed, hoe zwaarder hun de plotselinge verandering moet vallen, en hoe moeilijker het ook niet zijn, om zich aan die „Umwertung aller Werte” aan te passen. Dit is natuurlijk

.... is thans thuiswerker voor een sigareten-fabriek.

vooral het geval geweest met de leden der vroegere keizerlijke hofhouding, van den Russischen adel, van talloze officieren en hooggeplaatste ambtenaren uit het Tsarenrijk, maar ook van zooveel eens beroemde en beminde kunstenaars.

Slechts aan enkelen is het gegeven geworden, we noemen Anna Pawlowa en Chaljapin, hun vroegere carrière met evenveel glans en geluk ook in het buitenland te blijven volgen.

De overigen? Ze zijn bijna zonder uitzondering opgegaan in de naamloze massa. Hebben, vooral in den beginne, de dag- en nieuwsbladen niet volgestaan met berichten en anecdoten over vorstelijke of prinselijke taxi-chauffeurs te Parijs en elders?

En kennen we van het concert-podium niet de Kozakkenkoren, samengesteld uit hogere en lagere militairen van het restje van het Witte Leger? Er zijn films vervaardigd, spelend in de milieus van Russische emigré's, of waarin Russische emigranten de hoofdrol spelen. En gezien den artistieke aanleg en de dikwijls hoogstaande ontwikkeling van zooveel vroeger goed gesitueerde Russen is een en ander ook alleszins begrijpelijk.

Echter: niet iedere gevluchte Rus kan taxi-chauffeur worden of film-artist. En zoo hebben velen zich noodzaak gemaakt, zich te bekwaamen in het een of andere vak, waarvoor zij aangeboren talenten en begaafdheid bezaten. Over het algemeen hebben zij dit gedaan met een moed

Frau von Gleboff, vroeger hofdame der Russische Keizerin, met haar echtgenoot, Kammerheer von Gleboff, is op het oogenblik....

en een doorzettingsvermogen, welke bewondering afdwingen.

Wie bijvoorbeeld als opera-zanger of tooneelspeler altijd gewoon is geweest aan de toejuichingen van een geestdriftig publiek, zooals een graaf Tarnowsky, die thans gedwongen is, z'n bestaan te verdienen door op te treden als café-chantant artist, of wie, zooals een der op onze foto's afge-

.... als comparse in betrekking bij een film-maatschappij.

hierbij een serie van wel zeer uiteenlopende gevallen aan, zeldzame foto's, waarop eenige hooggeplaatste persoonlijkheden uit het Tsaristische Rijk in hun vroegere en in hun huidige maatschappelijke positie zijn afgebeeld.

De tegenstelling is wel zeer pijnlijk en sterk spreekt hier de waarheid van het oude woord: Sic transit gloria mundi, — de levensles voor alle tijden en voor alle menschen, dat alles op dit ondermaansche vergankelijk is, maar dat toch niets vergankelijker is dan roem en eer.

SCH.

Alexander Polonsky, een der beroemdste operette-sterren uit het Tsaristische Rusland, in een zijner rollen vóór de Revolutie....

.... thans gérant van een Russisch Restaurant

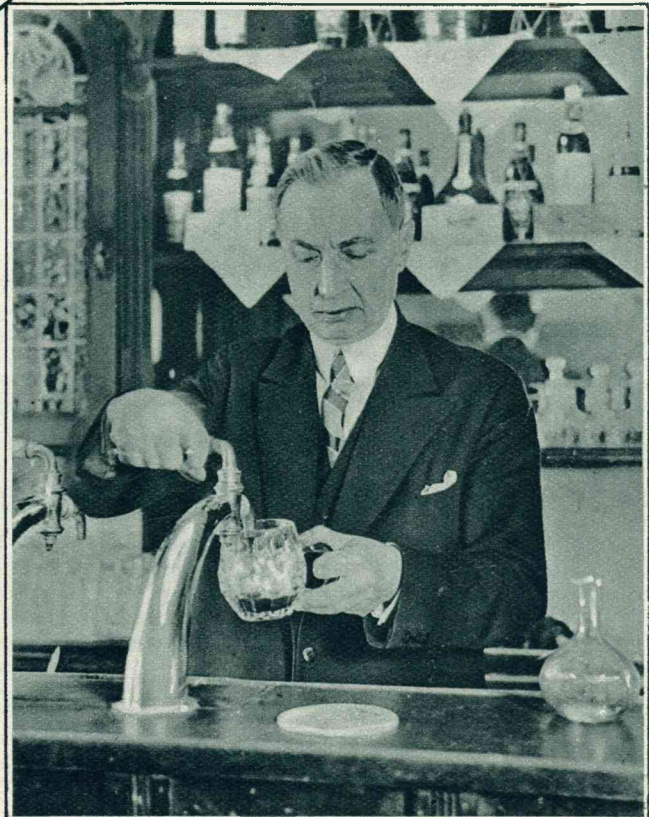

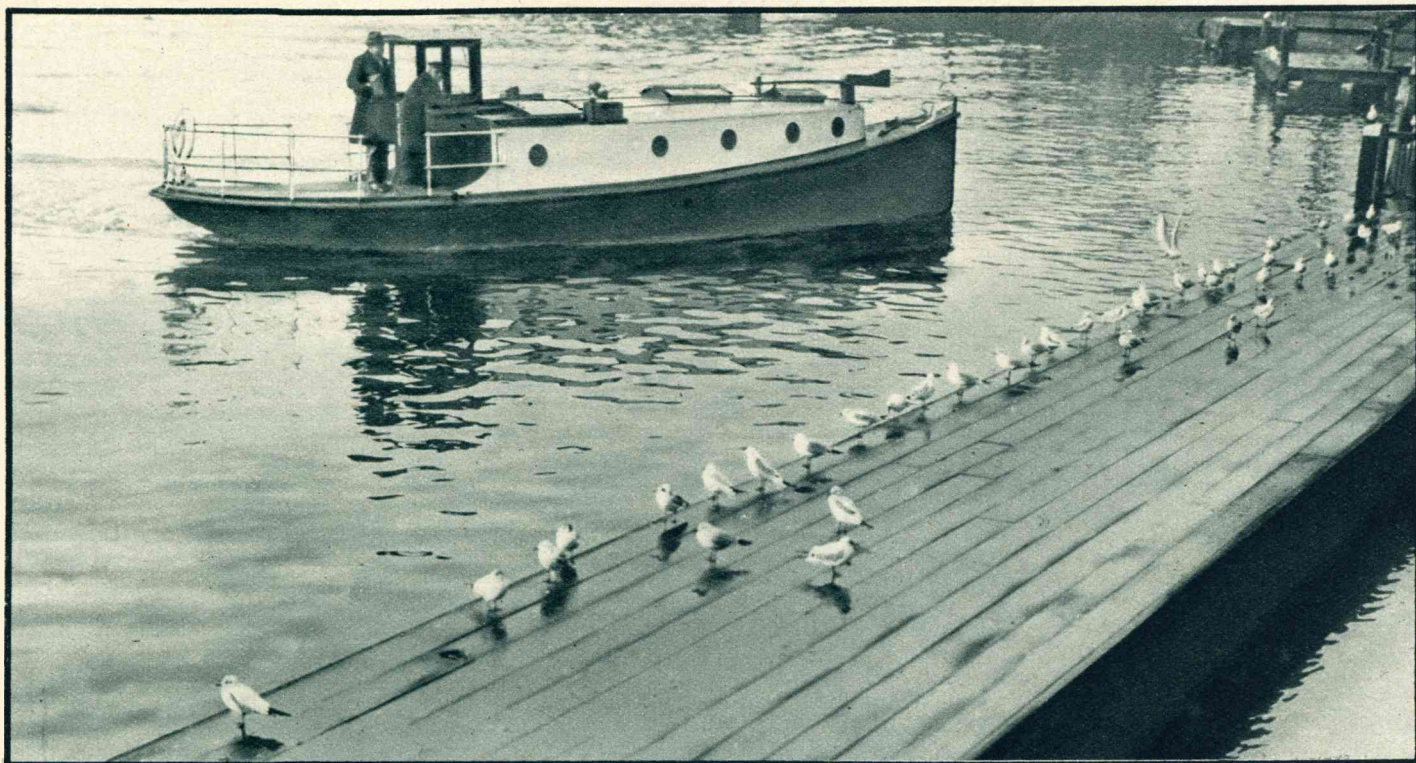
Basilius Graaf Tarnowsky, lid van de vroegere keizerlijke hof-opera, als Mephisto....

.... zichzelf begeleidend aan de piano in een klein Russisch restaurant in Duitschland bij het zingen van zijn vroegere glansrollen.

beelde Russische emigré's, vroeger het bevel voerde over een afdeling kozakken, en thans als keukenchef van een restaurant de culinaire operaties dirigeert van een afdeling koks en koksmaatjes, mitsgaders bordenwassters en aardappelenschilsters, moet wel heel sterk de wrange tegenstelling gevoelen tusschen zijn huidige en zijn vroegere positie. Wij kennen o.a. van nabij een Russischen adellijken emigré, vroeger grootgrondbezitter en lid der Keizerlijke garde, die thans als technicus in België leeft en slechts 'n zeer sober bestaan heeft. En zoo zijn er honderden, neen duizenden gevallen aan te wijzen, waarin alleen een ijzeren wilskracht en het taaie volhoudingsvermogen de slachtoffers der omwenteling ook voor een morele nederlaag hebben behoed. We bieden den lezers

*De eere wacht
stelt zich op...*

DE BRUID

DOOR C. N. WILLIAMSON

Het is een mooie dag voor een huwelijk," zei de tante van de bruid, juffrouw Vine.

"Ja madame," zei Evans, de kamenier van de bruid, "en ze zeggen: gezegend is de bruid, waar de zon op schijnt."

"Laten we hopen, dat 't uitkomt," zuchtte juffrouw Vine; "maar..." Juffrouw Vine zei graag "maar...", en dan verder niets. Maar Evans vroeg: "Ja madame?" Want ze wou graag hooren, hoe de chaperonne van de bruid over den bruidegom dacht.

Ze kreeg dit echter niet te hooren. Al was Evans een uitstekende kamenier, juffrouw Vine wou haar bezwaren niet uitspreken tegenover personeel: ze wou tegen een kamenier niet spreken over dat afschuwelijke tooneel — want tooneel bleef toch maar tooneel, al verdiende de bruigom ten volle zijn succes als schouwburg-ondernemer. Ze wou niet laten blijken, dat de verloving naar haar zin veel te kort had geduurd — wat wisten ze eigenlijk nog van Trevers? Ze kon...

"Evans! Evans!" riep een jonge frissche stem uit de aangrenzende kamer, en Evans ging snel. Een paar minuten later hoorde juffrouw Vine haar spreken met een kellner: "Thee en beschuit als gewoonlijk, maar geen ei. Juffrouw Morgan heeft niet veel trek vanmorgen."

Geen wonder, dacht de tante. Als je trouwen moet vanuit een hotel, met een vreemdeling... want voor Amerikanen is een Engelschman toch óók nog maar een vreemdeling... zoo'n sprong in 't duister... O ja, knap was hij genoeg — bijna te knap... maar toen zij jong was, trouwde een deftig meisje niet met iemand van 't tooneel.

Ze hoorde in de slaapkamer van haar nicht servies-geruchten — Molly kwam dus niet naar haar zitkamer. Ze wou bescheiden naar haar eigen kwartier gaan, aan den overkant van de gang, toen er luid op de deur geklopt werd. Vol verwachting deed ze open: het zou wel een cadeau zijn, of kleeren. Inderdaad stond er achter den piccolo, die geklopt had, een meisje met een groote doos. Al had juffrouw Vine haar bril niet op, ze zag toch wel, dat het meisje bijzonder knap was. "Madame Lucette," zei ze, met een zachte wel-luidende stem.

"Bent u madame Lucette zelf?" vroeg juffrouw Vine.

"Neen, ik ben een van haar assistenten," zei het meisje met een lachje, dat juffrouw Vine nogal droefgeestig leek. "Mag ik de japon binnen

brengen? 't Is al een beetje laat, dus als de juffrouw wenscht, dat ik even blijf helpen..."

"Is mijn japon daar?" riep de jonge Amerikaansche. "Ik hoorde u praten, tante Sue."

Tegelijk ging de deur tusschen zit- en slaapkamer open, en een meisje, in fraaie

ochtendjapon, kwam kijken. Zij was mooi, bloeiend van levenslust en levensvreugde.

Zij keek verwonderd naar de assistente van madame Lucette — een meisje, even mooi als zijzelf, hoewel wat bleek en betrokken... bijna tè bleek bij die eenvoudige zwarte kleeren.

"Goeden morgen," zei Molly Morgan vriendelijk. "U komt toch zeker niet... zelf mijn japon brengen?"

Het meisje lachte weer haar langzaam, droefgeestig glimlachje. "Ja," zei ze, "ik... als er iets mankeerde aan uw... uw trouwjapon, dacht madame Lucette, dat ik..."

"Er zal niets aan mankeeren," zei Molly. "t Was met passen al zoo goed als volmaakt. Maar zegt u eens — heb ik u niet al eens meer gezien?"

Er scheen op die vraag schrik te komen bij de verlegenheid, die het meisje al getoond had. "Bij madame Lucette," zei ze vlug, "ik eh... ik ben een van de mannequins."

"O juist," riep Molly. "Dan heb ik gedacht, dat u een klant was, die paste... Zal ik een jongen bellen, om u den weg te wijzen? Ik hoef heusch niet meer te passen..."

"Ik kan den weg wel vinden, dank u, maar" — de zachte stem was opeens vol diepen ernst — "wilt u me niet even laten helpen, met de japon? Ik had madame Lucette expres gevraagd, of ik die brengen mocht, en..."

Zij zweeg, beet zich op de lip, maar haar oogen smeekten. Als het niet zoo'n onzinnige overdrijving geleken had, zou Molly het voor diepen angst hebben gehouden, wat ze er in las. Een oogenblik keken de twee meisjes elkaar strak aan. Toen wendde Molly zich tot juffrouw Vine.

"Misschien is 't toch maar veiliger, dat de juffrouw me helpt, tante. Beantwoordt u onderwijl de telegrammen voor me? Neemt u ze mee naar uw kamer — dan kunt u 't op uw gemak uitzoeken. Ik zal u wel door Evans laten roepen."

Ze duwde haar tante een pakje telegrammen in de onwillige hand, en de gehoorzame chaperonne verdween. Molly wendde zich naar de deur van de slaapkamer, waar de kamenier haar koffers aan 't pakken was voor de huwelijksreis.

"Evans," zei ze opgewekt, "zet jij nu even je hoed op, en ga gauw naar den kapper. Ik wou een flinke doos van die poeder meenemen, die ze verleden week voor me gemengd hebben. Wacht je er op? Neem maar een pond — en breng 't zelf mee terug."

tranen langs haar bleek gezicht, toen zij de oogen met de handen bedekte. "Wat bent u goed!" stamelde ze. "Wat bent u goed!"

"Ik ben heelemaal niet goed," zei Molly, "maar ik ben ook een meisje — en ik zag op 't eerste gezicht, dat u bedroefd en zenuwachtig was, zoodat u 't bijna niet dragen kon. Ik begreep in 't eerst niet, waarom een meisje als u met een doos van madame Lucette kwam, maar toen u liet doorschemeren, dat u zelf gevraagd had, of u gaan mocht, dacht ik er iets van te raden. U hoeft u heelemaal niet te schamen, als ik goed geraden heb. Misschien hebt u bij Lucette gehoord, dat ik een rijke Amerikaansche was. Als u arm bent, en iets noodig hebt... enfin, dan bent u niet bij de verkeerde gekomen. Ik ben vandaag zelf zóó gelukkig, dat ik wel iedereen gelukkig zou willen maken, — vooral zoo'n knap meisje als u... u moest alles hebben, wat uw hart begeerde..."

"O, als u eens wist, hoe 'n pijn 't me doet," fluisterde het meisje. "Ik kan 't niet... ik houd 't niet uit..."

"Neemt u me niet kwalijk, als ik uw gevoelens gekwetst heb," vroeg Molly. "Misschien heb ik me niet goed uitgedrukt, maar ik bedoel 't goed. Misschien zou u zelf ook graag trouwen, maar bent u te arm, en..."

"O neen!" schreide het andere meisje. "Ik zal nooit trouwen. Er is niets... niets, dat u voor me doen kunt."

"Maar... waarom bent u dan gekomen?" vroeg Molly verbaasd.

"Ik... wou u zien. Ik heb u toen gezien, bij madame Lucette... maar dat was vóór..."

"Vóór wat?"

"Voor ik wist, dat u trouwen ging."

"Wat heeft mijn trouwen er mee te maken?"

"Alles. Ik moest komen. Ik heb iedereen nacht wakker gelegen, met een hoofd dat bijna berstte, en tegen mezelf gezegd: Ik moet weten, hoe ze er uitziet... of ze gelukkig is... of ze van hem houdt."

Molly keek verschrikt. "Kent u Nevill Trevers?" riep ze op scherp toon uit.

Het meisje kromp terug, haar oogen nog verbergend. "Ja, ik — ken hem."

Molly's mooie gezichtje bloosde van de kin tot het voorhoofd, en haar oogen fonkelden. "Als u hier gekomen bent, om kwaad van meneer Trevers te spreken op mijn trouwdag, achter zijn rug, vertel ik u vooruit, dat ik er niets van zal gelooven."

"O neen, heusch, ik wou niets kwaads zeggen," pleitte het meisje. "t is waar, dat ik... al mijn geluk van hem verwacht heb, en — en ik had 't recht, een beetje hartelijkheid van hem te verwachten. Hij was mijn afgod, mijn heele leven hing aan hem. Ik wil hem geen kwaad doen. Ik wil geen verwijdering tusschen u brengen. Maar ik kon de aandrift niet weerstaan... ik moest u zien vandaag. Ik dacht, dat mijn hart niet zoo'n pijn zou doen, als ik u maar zien kon. Ik had me beter moe-

ten beheerschen. We zijn nooit zoo sterk, als we ons verbeelden, is 't wel? Dat weet u misschien ook wel...."

"Bedoelt u, dat u met hem geëngageerd bent geweest?" vroeg Molly, met een stem, die haar als de stem van een vreemde geklonken zou hebben, als ze haar gehoord had. Maar ze hoorde niets dan het kloppen van haar hart — en het was haar, alsof zij het hart van het andere meisje ook kon hooren kloppen.

"Ik hoopte met mijn heele hart en ziel, dat het tot een engagement zou komen.... Ik dacht, dat ik 't waard was.... Ik heb er tenminste mijn best voor gedaan.... Maar hij heeft me van zich afgestooten. U weet niet, hoe hard het leven van sommige vrouwen is! Hij was voor mij de eenige man, die meetelde...."

Molly dacht even na. Zij aanbad Nevill Trevers, maar zij kon zich voorstellen, dat er een harde trek was in de sterke, warme natuur, die haar zoo snel had veroverd. Zij kon zich voorstellen, dat hij zelfs voor een vrouw wreed kon zijn — voor een zeker opdringerig soort van vrouw, die hij verfoeide. Want geduldig, verdraagzaam was hij niet. Maar dit lieve, bleke jonge ding, zoo'n gebroken lëlie! Molly wou en kon niet gelooven, dat die lëlie gebroken was door hem; maar toch klonk er waarheid in de wanhopige stem van het meisje. Uit iederen klank van die stem sprak diepe tragedie. Dit was geen gewone avonturierster — daar was de bruid zeker van. In hoeverre Nevill het ongelukkige schepseltje verongelikt had, kon zij niet raden, en wou zij niet vragen; maar er was een middel, om het te ontdekken, en plotseling besloot zij, met de kracht van haar impulsief karakter, dat middel te gebruiken, onverschillig... onverschillig zelfs, of er geen huwelijk zou zijn.

"Ik zou wel graag willen weten," zei ze zacht, „wat meneer Trevers tegen u zeggen zou — of hij zichzelf zou verdedigen."

"O, laat u hem gerust komen, als u me niet gelooft," zei het meisje. „Ik had 't u zelf willen vragen, als ik gedurfd had. Ik wil hem niet kwetsen — dat heb ik u al gezegd, en ik meen het — maar nu ik zoover gegaan ben, zou ik toch wel graag hooren, wat hij te zeggen heeft. En als ik hem nog eens zien kon, maar één minuut, zou 't me alles waard zijn, wat ik geleden heb. Laat u hem komen! Nu ik weet, hoe goed en lief u bent, kan ik hem niet kwalijk nemen, dat hij van u houdt. Ik zou hem willen zeggen, dat ik hem alles vergaf, en alleen zijn geluk wenschte."

Molly ging recht naar de telefoon. Zij bewoog zich werktuiglijk, als in een droom.... Zij wilde ontwaken, en weer gelukkig zijn!

Ze belde hem thuis op. Ze wist, dat hij op zijn kamers was, want hij had haar gevraagd, of ze hem om elf uur wilde opbellen, om hem te zeggen, hoe ze zich voelde, haar laatsten morgen als Molly Morgan. Ze had niet kunnen denken, dat ze hem zóó zou opbellen!

"Wil je even bij me komen?" vroeg ze hem. „Ja, zoo gauw mogelijk, als je wilt. Iets belangrijks...."

"Hij zal komen," zei ze tot het meisje van Lucette. „Over tien minuten is hij hier. Ik zal me even een beetje gaan kleeden."

In haar afwezigheid liep de mannequin zenuwachtig heen en weer, of keek het raam uit, zonder iets te zien.

Toen juffrouw Morgan terug was, werd er zacht op de deur geklopt. Molly deed de deur open. In 't eerst zag de man op den drempel alleen zijn bruid, en met uitgestrekte handen kwam hij binnen; maar zij liep achteruit, en beduidde hem door een gebaar, dat zij niet alleen waren. Hij keek naar het ineenkrimpende figuurtje in 't zwart, en zijn trekken werden harder.

"Nevill," sprak zij, „deze dame vertelt me dat jij en zij elkaar kennen; dat je.... haar leven bedorven en haar hart gebroken hebt. Wat heb je tegen haar te zeggen?"

Trevers keerde zich snel naar de mannequin, en zag haar aan, bleek van woede. „Te zeggen?" riep hij. „Ik zeg, dat ze liegt!"

Molly werd bleek en toen rood. „Bedoel je, dat je haar niet kent, — dat...."

"Ik kan haar wel eens gezien hebben," gaf hij toe, klaarblijkelijk zijn toorn beheerschend omwille van Molly, of om een andere

reden. „Ik zie zooveel vrouwen. Maar...."

„O Nevill!" riep het bleke meisje, de tengeren handen smeekend naar hem uitstrekkend, „stel mij niet gelijk met al die anderen! Laat me tenminste voelen, dat ik iets voor je beteekende. Geef me tenminste die herinnering. Kijk me niet zoo aan — alsof je me wou vermoorden — nadat ik al zooveel door je heb moeten lijden. Of wil je me hier, voor je voeten, zien sterven?"

„Molly, ze is gek," zei hij, zich tot de vrouw keurend, die hij wenschte te trouwen. „Ze is niets voor mij — nooit geweest — dat zweer ik je — als ik haar al ooit gezien heb."

De mannequin viel voor hem op de knieën. „Verloochen me niet!" zei ze. „Je kunt me vermoorden, als je wilt, maar dat niet, dat niet!"

„O Nevill!" stamelde Molly, „ik kan 't niet helpen — ik moet haar wel gelooven. Ze is niet gek — je bent wreed. Wat heb je...."

„Zeg haar.... zeg haar de waarheid!" smeekte het meisje.

„De waarheid! Er is niets te vertellen," hield Trevers vol, maar er stond schrik in zijn oogen. „Molly, je laat toch geen krankzinnige vrouw tusschen ons komen? Ik zweer je, ik heb dat meisje alleen in den schouwburg gezien — ik weet niet eens meer, hoe ze heet."

Met een klagenden kreet liep de mannequin naar het open raam, maar Molly greep haar bij haar kleeren, en trok haar met zooveel kracht terug, dat het meisje wankelde en tegen haar schouder aanviel. Meer dan ooit was zij nu een gebroken lëlie, en Molly's hart, pijnlijk aangedaan, werd warm voor haar met verontwaardigde trouw.

„Kijk, het arme kind valt in zwijm!" zei ze. „Je lijkt wel van steen, Nevill. Kom hier — ze hoort in jouw armen, niet in de mijne."

„Ik raak haar niet aan," protesteerde de man hartstochtelijk. „Ik zeg je nog eens, ze is gek, 't is een bedriegster — de grootste comediante, die ik ooit gezien heb. Ze kon tortuur maken op het tooneel, inplaats van onschuldigen 't leven te bederven."

Oogenblikkelijk scheen nu het meisje op te leven — snel sprong ze uit den beschermenden arm van Molly Morgan: „Dank u wel, meneer Trevers," zei ze met een heel andere, met een vaste stem, „dat is precies, wat ik hooren wou. Geef mij de kans, die u me herhaaldelijk geweigerd hebt, — dan zult u zien, dat ik mijn fortuin maak op het tooneel."

„Wel allemachtig!" riep de tooneeldirecteur.

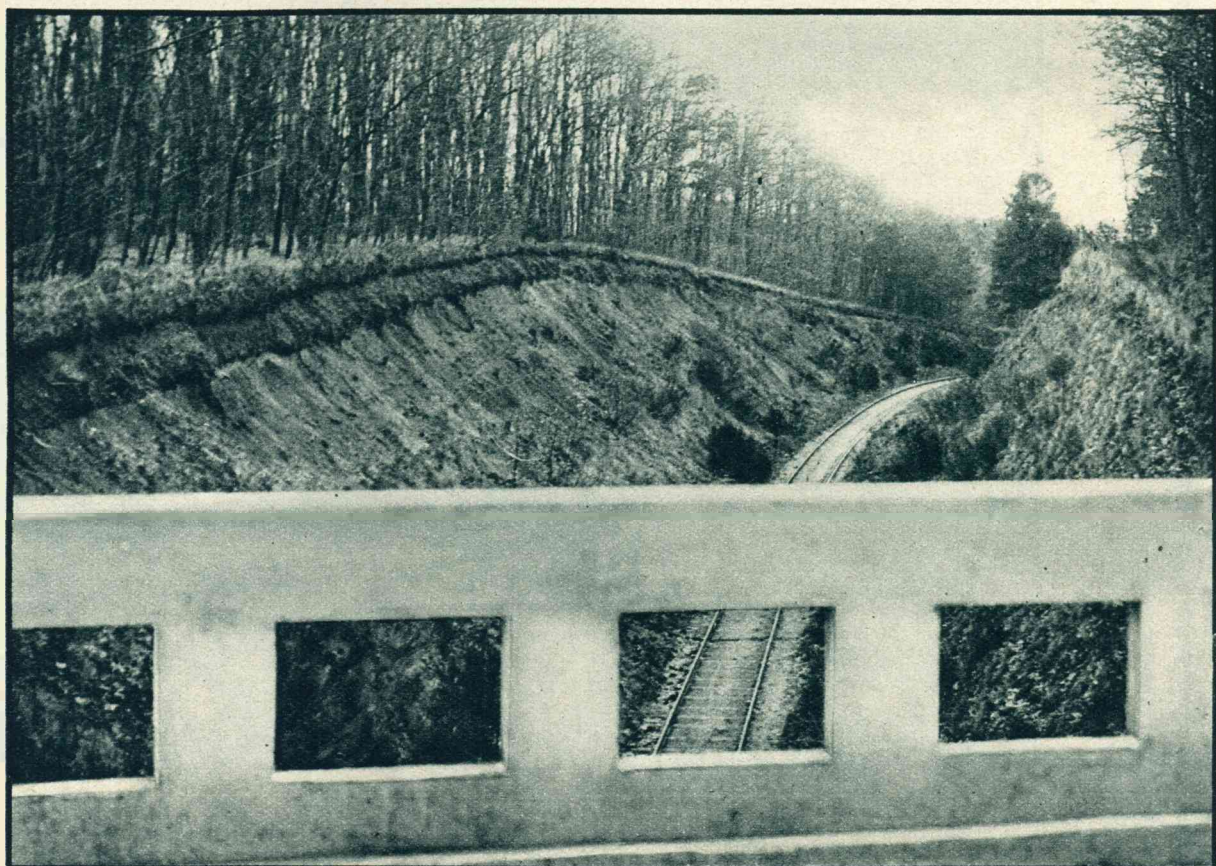
Molly haalde diep adem, maar sprak niet. Misschien kon zij het niet. Zij zag er nog uit,

alsof zij droomde, maar zij was aan 't ontwaken.

„Toe, vergeeft u 't me, goede, lieve, hartelijke juffrouw Morgan," ging het meisje voort, met die zacht smeekende stem, die kort tevoren Molly's hart had getroffen, „ik verdien, dat u boos op me bent — maar toch heb ik niets onwaars gezegd. Ik heb niet gezegd, dat hij me liefhad, of iets van dien aard. Ik heb alleen tooneel gespeeld, en u met uw verbeelding van alles laten zien. We zijn allebei meisjes, zooals u zelf gezegd hebt — alleen hebt u alles, wat uw hart begeert, liefde, geluk, rijkdom. Ik heb niets anders dan mijn talent, en ik heb zóó gevraagd, of meneer Trevers me een kans wou geven. Hij wou niet. Den eenigen keer, dat ik hem alleen heb kunnen treffen, heeft hij me geraden, naar huis te gaan, naar mijn familie. Ik heb geen familie. Hij wou me niet eens hooren voordragen. Hij zei, dat hij geen tijd had. Als hij naar amateurs begon te luisteren, kon hij wel aan den gang blijven. Ik heb bij een anderen directeur een klein rolletje gehad, waar niets van te maken was. Ik had beter heelemaal niet kunnen spelen. Maar toen ik bij Lucette een japon liet maken voor mijn rol, zag ik u. Ik heb een meisje omgekocht, om zelf uw japon hier te kunnen brengen vanmorgen. Ik wist, dat u hem zou roepen, maar als u 't niet gedaan had, als mijn plan op de een of andere manier was mislukt, zou ik u direct alles hebben uitgelegd. Voor niets ter wereld zou ik u werkelijk kwaad hebben gewild — of hem — zelfs niet, om mijn kans te krijgen. 't Was eerlijk de eenige mogelijkheid, die ik zag, om hem te ontmoeten, om hem te dwingen om te luisteren, om hem een beetje te laten zin, wat ik kan. Wat uw liefde voor u is, is mijn carrière voor mij. Op dezen gelukkigen dag — uw allergelukkigsten dag — kunt u mij ook gelukkig maken, door me te vergeven, dat ik een paar van uw kostbare minuten misbruikt heb.... Wilt u niet een woordje voor me spreken? Als u hem wilt overhalen, mij te helpen, om mijn fortuin te maken op het tooneel, zooals hij het zelf heeft uitgedrukt, zult u er nooit spijt van hebben, dat voel ik."

„Nevill, je hebt me drie prachtige huwelijks-cadeaux gegeven, en ik houd dolveel van je," zei Molly. „Maar ik wil, dat je me nog iets geeft vandaag — nu. Neem dit meisje aan voor je schouwburg, en geef haar haar kans. Ik ben gelukkiger dan ooit, omdat ik heel even begrepen heb, hoe 't ongeluk is."

„Ze verdiende, dat ze de gevangenis inging," zei Nevill Trevers. „Maar als jij 't wilt, zal ik haar op mijn tooneel nemen. Dat komt trouwens ongeveer op 't zelfde neer."

Naar de spoorweg een heuvelrug klieft, tusschen Lochem en Ruurlo.

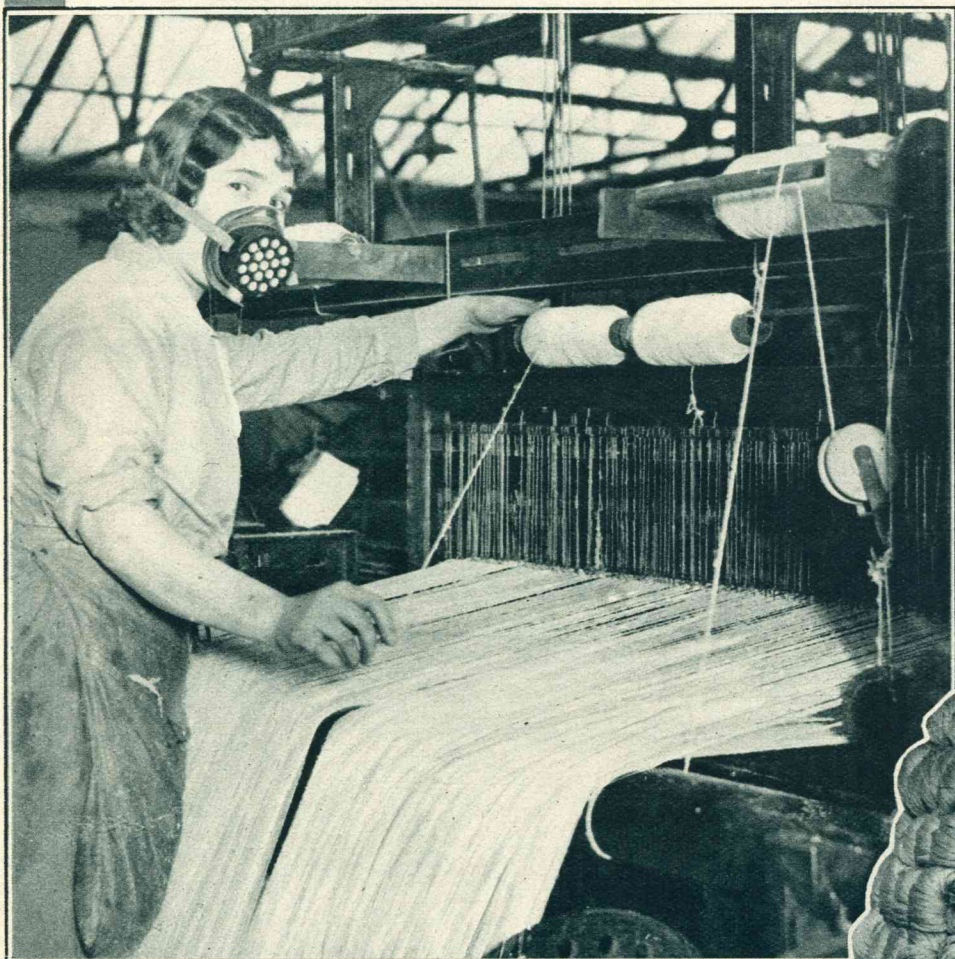
Aan den oever van een

van een snellen vliet....

Verschillende negerstammen in Zuid-West-Afrika be-
veiligen hun dorpen tegen wilde dieren door ze te
omgeven met een versperring van hoge, harde, in-
heemsche planten. De beschermde kraal van een
stam in Ondonga.

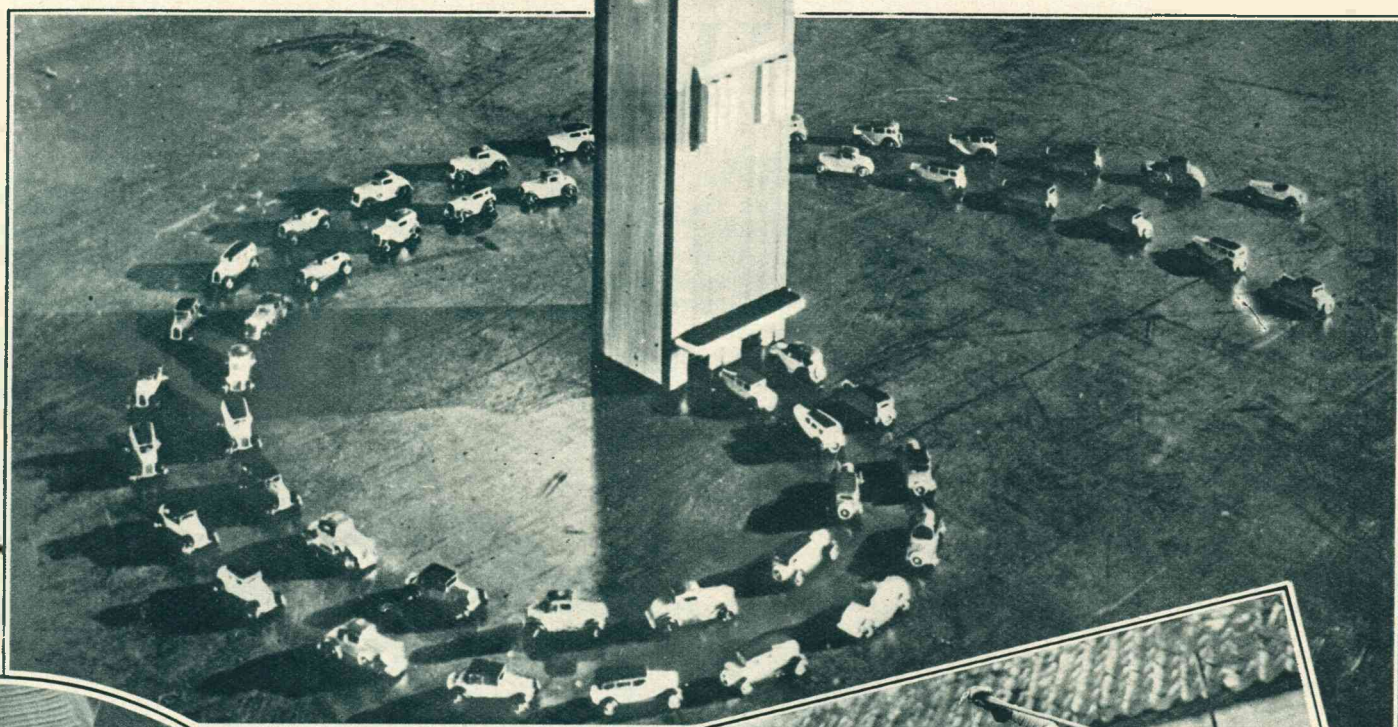
In Engeland neemt de industrie van het vervaardigen van klee-
ren uit asbest sterk toe. Het werk van de spinsters is echter schadelijk voor de gezondheid. De
meisjes beschutten zich door het dragen van 'n klein masker als hier is afgebeeld

CURIOSA

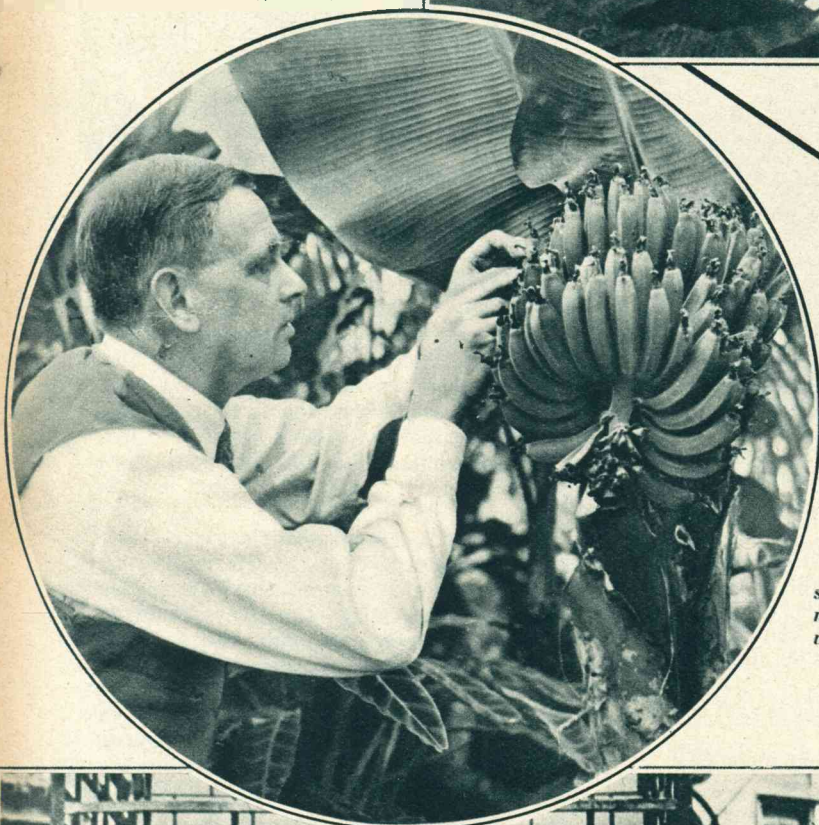

Op een tentoonstelling van textielgoederen te Londen von-
den de bezoekers deze crinoline van wolknotten opgesteld.

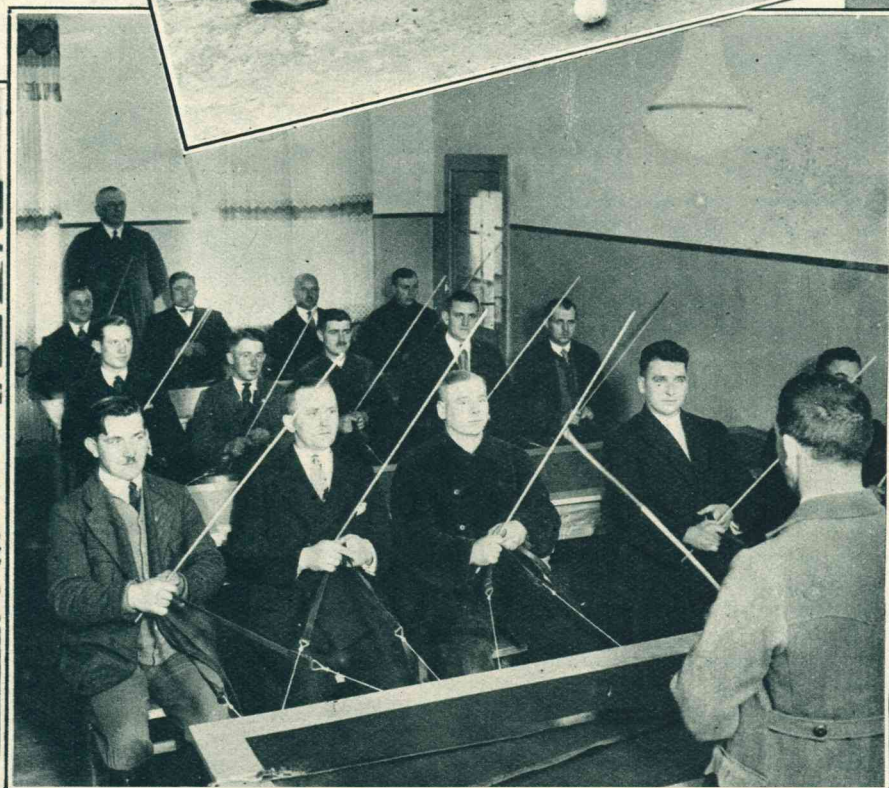
Een eigenaardigen vorm heeft deze twaalf verdiepingen hoge autogarage te Chicago. De auto's rijden door twee deuren binnen en worden onmiddellijk per lift naar boven vervoerd.

Aan een tuinier in het Engelse graafschap Surrey is het gelukt bananen te kweken van goede kwaliteit. Reeds in Februari bleken ze rijp te zijn.

Het in Engeland veel beoefende polo-spel, een soort hockey te paard wordt onderwezen vanaf een houten ros.

Berlijn kent een hogeschool voor koetsiers. De leerlingen krijgen op de banken onderricht in het menen.

In New-York hielden optimisten een anti-crisisoptocht. Meegevoerd werd een oude heer, die luisterde naar den naam „Malaise" en gedwongen was op den namaak-electrischen stoel zijn leven te beëindigen.

VROUWENLEVEN

NIEUWE ZOMERHOEDEN

Vroeger hadden we winterhoeden en zomerhoeden. De vilten of fluweelen winterhoed deed z'n intrede begin November, terwijl in April de fleurige strooien hoedjes te voorschijn kwamen.

Dat is tegenwoordig anders, nietwaar? Midden in den winter komt reeds de strooien hoed ter begeleiding van den bontmantel en het eenvoudige vilthoedje dragen we niet alleen 's winters, maar eigenlijk heel den zomer door, wanneer gure winterige dagen dat wenschelijk maken.

De eerste strooien hoeden beschouwen we dan ook slechts als voorloopers, als 'n schakel tusschen winter en zomer, als heel nuttige intermezzo's soms, wanneer we, om een of andere reden, midden in den winter 'n nieuwen hoed moeten kopen.

Maar nu komt zich, zij 't ook nog maar heel schuchter, de lente aankondigen, en het begrip lente is voor ons vrouwen niet alleen verbonden met de gedachte aan sneeuwklompjes en bloeien-

maal klaar is. Een veerende poef vormt een heerlijk zitje, hetwelk we overal naar toe kunnen slepen en indien u er dan nog een heeft met bergruimte, voor boeken, handwerkjes, enz. dan is ze tevens practisch.

De poef op onze teekening bestaat uit twee houten raamwerken, vierkant of langwerpig, zooals u wenscht.

Deze geraamten moeten stevig zijn; indien u er goed mee overweg kan, kunt u ze thuis maken en anders weet u misschien wel een voordeeligen timmerman.

De eene vorm bestaat

zijn, daar men dan alleen met beitsen volstaan kan, hetgeen gemakkelijker schoon te houden is dan bekleedsel. Het deksel, het bodemloze gedeelte, krijgt veeren.

Eerst is een rasterwerk van singelband noodig om de veeren te houden. U gebruikt voor het stevig aantrekken van de singels een houten blok, zooals onze teekening laat zien. Dit werk, het spannen

Zomerhoed met garneering van groen taflint en groote bloem.

Zwart strooien hoedje met garneering van groene veerentoeft.

Toque van glanzend zwart stroo met witte en zwarte plissé's.

van het singelband, moet door twee personen gedaan worden.

De singelbanden moeten niet ver van elkaar liggen, daar anders de veeren niet stevig bevestigd kunnen worden.

Sla een eind van het singelband vast, sla 5 c.M. om en trek dan zoo strak als mogelijk naar den anderen kant.

Tik daar vast met kopspijkertjes.

Wanneer u alle strooken naar één richting heeft vastgemaakt, begint u met ze dwars over te vlechten en stevig te bevestigen aan iederen kant.

U heeft vervolgens voor onze kist 5 koperen veeren noodig van 20 c.M., een komt er in 't midden.

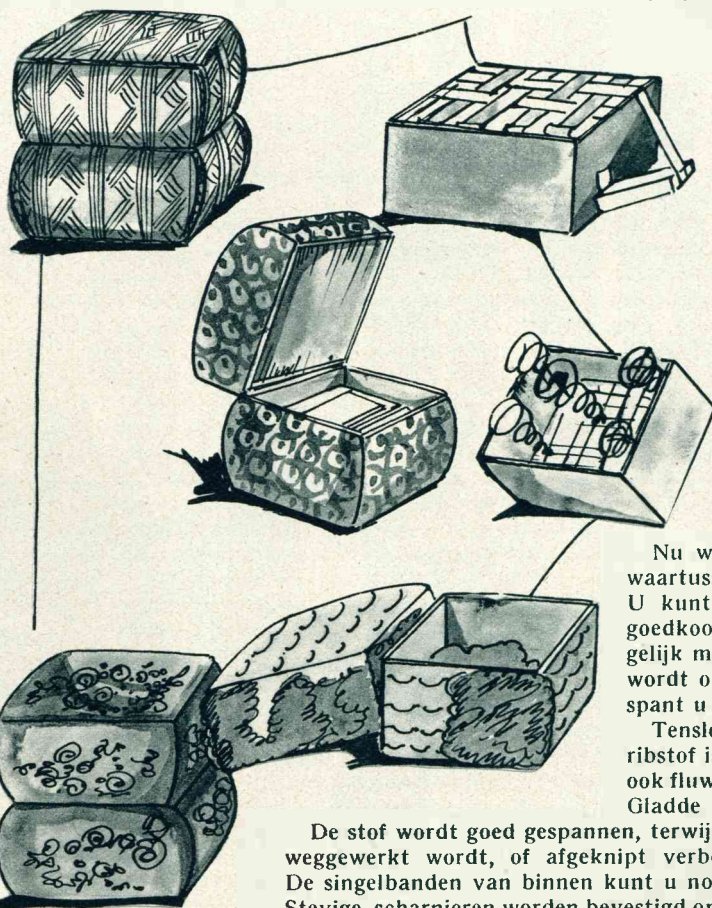
Ze worden gelijk verdeeld op de plaats gebracht, met behulp van een stoffeernaald en stevig pakdraad. De veeren moeten goed stevig vast genaaid worden op de singels en vervolgens onderling vastgebonden worden, zoodat ze niet kunnen wegspringen.

Het beste is een eind van het stevige pakdraad aan het houten raamwerk vast te maken. Laat uw helper de veeren zoo stevig mogelijk op zijn plaats naar omhoog drukken. Terwijl de veeren zoo ingedrukt worden, verricht de ander het knoopwerk. Is de eene veer aan beide kanten bevestigd, ga naar voor tot de volgende. Het einde van het touw wordt weer vastgemaakt aan het houten raam. Een stuk ruw stevig linnen, of katoen, wordt nu bevestigd over de veeren en dit wordt aan het raamwerk vastgemaakt; zoo krijgen we meteen steun voor de vulling. Eerst worden de veeren dan vastgenaaid aan het bekleedsel. Het houten geraamte rondom moet ook opgevuld worden, dus de kanten worden ook eerst bekleed.

Nu worden lussen van touw rondom gemaakt, waartusschen we de vulling kunnen stoppen. U kunt uitstekend wolvulling gebruiken, die is goedkoper dan kapok. De vulling verdeelt u zoo gelijk mogelijk. Ook het onderste houten geraamte wordt op de zelfde manier bewerkt; ook hiervoor spant u eerst grof linnen en maakt lussen.

Tenslotte gaan we de kist bekleden. Een stevige ribstof is de meest practische voor onze poef, maar ook fluweel en peau de pèche komen in aanmerking. Gladde zijden stoffen zijn minder geschikt.

De stof wordt goed gespannen, terwijl de ruimte aan de hoeken naar binnen weggewerkt wordt, of afgeknipt verborgen kan worden door koorden of galon. De singelbanden van binnen kunt u nog wegwerken met een stuk stofbespanning. Stevige scharnieren worden bevestigd om de poef te kunnen openen. D. D. L.

de crocus, maar ook — en misschien vooral? —

met de gedachte aan nieuwe zomerhoeden.

'n Nieuwe zomerhoed! Er zit in de gedachte daaraan iets van lenteweelde, iets van de blijdschap der komende zomerig-warme dagen, iets van nieuw leven en nieuwe vreugde. We kopen nog niet, maar we flaneren vast eens langs de modewinkels, we keuren en kiezen.

Misschien zal de keuze niet gemakkelijk vallen, nu er zoo heel veel verscheidenheid is, al hebben wel alle nieuwe modellen dit met elkaar gemeen, dat ze min of meer schuin worden gedragen.

Daar is bijvoorbeeld 'n model zooals dat van onze eerste afbeelding, dat zeker heel sterk herinnert aan vroegere modes, ook door de garneering van taflint met picot randje, in strikken op den hoed gearrangeerd; terwijl een kleurige bloem het geheel opfleurt. Dit model werd ontworpen door het modehuis Marguerite Lorme.

Misschien zal 'n cloche-model, zooals dat van onze tweede afbeelding, bij meerderen in den smaak vallen. Dit fijne zwarte hoedje, ontworpen door Josephine St. Paul, heeft 'n toef groene veeren als garneering.

Jeanne Maignan ontwierp de fleurige toque van glanzend zwart stroo met witte en zwarte plissé's en 'n opstekende pen in wit met zwart.

PAULA DEROSE.

EEN ZELFGEMAAKTE POEF MET BERGRUIMTE

Heeft u zelf wel eens een poef gemaakt, een veerende poef, het is een heel werkje, doch u zult er plezier van hebben wanneer ze een-

Binnen Dief-en-twintig uur

UIT HET ENGELSCH VAN PATRICK LEYTON - No. 20

Maar tot zijn onuitsprekelijke verlichting zag hij, toen ze den weg bereikten, niet een chauffeur en een rechercheur in burgerkleeding, die vol ijver bezig waren, ieder hoekje en gaatje van het kreupelhout na te speuren, maar twee uitgeputte mannen, die als zoutzakken op hun plaats zaten en den slaap des rechtvaardigen sliepen. Voor Simon's beklemd gemoed was het een weldoend, haast aandoenlijk tafereel, dat zijn opverstaanbaar-gemompelde verzuchting: „Gelukkig!” volkomen rechtvaardigde.

„Arme kerels,” zei Gosling goedmoedig. „Ze zijn al van den vroegen morgen af in het touw en het is warempel geen wonder, dat deze brandende hitte ze slaperig heeft gemaakt.”

De mannen echter bleken lichte slapers; ze schrokken direct wakker door het geluid van de naderende zware voetstappen.

„Even verder is een plek, waar u beter kunt keeren,” zei Simon, die deze bosschen op zijn duimpje kende en met inspanning van al zijn geestkracht er in slaagde zijn oogen van de Daimler af te houden.

„Dank u, Lord Santley. Dus we zien u straks?”

„Ik ga nu direct naar huis om een oud pak aan te trekken en dan kom ik bij u. Waar kan ik u vinden?”

„We beginnen aan den uitersten rand van dit bosch.”

En daarop stapte de hoofdinspecteur in zijn auto en reed een tiental kilometers door. Daar keerde de wagen, om een oogenblik later Simon in snelle vaart te passeeren op weg naar de Manor.

„Kom maar weer boven water,” zei de jongeman toen, zich bukkend. „De kust is zoo veilig, als 't maar kan. Maar die prettige kerels gaan deze bosschen afzoeken naar Robert Redmayne en John Ling en ik zal je in dien tijd in een behoorlijke schuilplaats onder dak moeten brengen.”

Toen hij uitgesproken was, stond Bobbie naast hem, het gezicht doodsbleek en vertrokken door de ontzenuwende spanning, waarin hij had verkeerd. Hij keek Simon met verwonderde oogen aan.

„Zei u, dat ze behalve mij nog iemand zochten? Een zekeren John Ling? Wie is dat?”

„Een Chinees geloof ik, die ook verdwenen is; het eenige, dat ik er van weet, is, dat ze denken, dat hij iets met de misdaad te maken heeft. Als je 't mij vraagt, zou ik zeggen, dat hij waarschijnlijk de dader wel zal zijn.”

Een paar seconden staarde Bobby zwijgend voor zich uit. Hij twijfelde er nu niet meer aan, wie die John Ling was. Ah Ling had hem dus niet vertrouwd en was zelf op het tooneel verschenen om te zien hoe de zaken stonden. Hij kon niet weten, dat hij, Bobby, opgehouden was door dien ellendigen griepaanval, maar waar was Ah Ling al dien tijd geweest? En waarom had hij het bekend laten worden, dat hij een Chinees was? Bij oningewijden kwam immers nooit de gedachte op, dat hij geen Engelschman was en maar heel enkelen kenden zijn nationaliteit.

Bobby keerde zich plotseling met een vraag naar Simon:

„Hoe komt een Chinees in deze geschiedenis betrokken? Waar komt die zoo eensklaps vandaan?”

„Ik zou het je heusch niet kunnen zeggen; ik weet alleen, dat de Chinees, dien ze zoeken, een tuinman is, die in dienst van Sir Anthony Hayden was. Hij is een maand op de Grange geweest.”

„Aha!” was alles, wat Bobby zei. Nu ging hem een licht op. Het was een maand geleden, dat Ah Ling hem dat werkje opgedragen had. Dus hij had een betrekking gezocht op 't landgoed van Sir Anthony om in de buurt te zijn, ingeval er iets verkeerd ging, of — en dit was waarschijnlijker — wanneer zijn handlanger de zaak zou verknoeien of hem bedriegen. Het lag welbeschouwd ook voor de hand, peinsde Bobby, dat iemand — en zelfs Ah Ling, die hem toch langer kende dan vandaag — een type als hem niet blindelings zou vertrouwen. Maar het was toch ontzettend onaangenaam, want hoe moeilijk het ook zou zijn, nu de politie hem nazat, hij moest en zou de beide beelden in handen krijgen en ze aan Ah Ling overhandigen, of anders... och, hij wilde maar liever niet denken aan wat gebeuren zou als hij faalde, door eigen schuld, want Ah Ling was, niettegenstaande het Engelsche bloed in zijn aderen en zijn beschaafde manieren, iemand, die geen gekheid met zich liet maken, en Chinezen — want 'n Chinees was hij tenslotte — hielden er onplezierige ideeën op na op het punt van straf, die iemand verdiende, die hun plannen gedwarsboomd had.

Neen, dat moest hij maar uit zijn gedachten zetten: er waren op het oogenblik nog genoeg andere zaken om zijn geest mee bezig te houden. Hij wendde zich weer naar Simon — dit alles was hem bliksemsnel door het hoofd gevlogen — en greep den jongen hard bij den arm.

„Wat moet ik in vredesnaam doen, en waar moet ik heen?” vroeg hij gespannen. „Ik durf mij nergens meer te vertoonen, nu de politie overal aan het loeren is.”

„Dat begrijp ik,” antwoordde Simon met gefronste wenkbrauwen, „en dat vraagstuk houdt mij ook bezig. Laat mij even denken. Het heeft er warempel veel van of ik je eerst uit den put heb gehaald om je er nu met een smak weer in te gooien.”

Even bleef het stil; Simon, met een peinzende uitdrukking op het gezicht, keek eerst naar den grond, toen liet hij zijn blik over de bosschen dwalen en tenslotte over den weg, die door de velden naar de Manor liep. Eindelijk kwam er weer beweging in zijn gestalte en hij klopte Bobby op den schouder.

„Ik geloof, dat ik er echter ben,” zei hij langzaam. „In ieder geval weet

ik op het oogenblik niets beters. Je moet met me mee terug gaan naar het huis. Het gelukkige toeval wil, dat ik daar een eigen kamer heb; mijn oom en tante zijn erg op mij gesteld — waarom mag Joost weten — en ik ben minstens even vaak daar als thuis. Ik heb er een deel van mijn garderobe hangen en er komt niemand buiten mijn voorkennis binnengevallen. Daar moet je zoo lang blijven tot de eerste opwindung 'n beetje geluwd is en vanavond rijd ik je naar de bosschen van Barnes.”

„Maar wat zullen de anderen zeggen, wanneer ik zoo plotseling verdwijnt?” bracht Bobby in het midden. „Ze zullen het ook wel gek gevonden hebben, dat ik me onder den auto verstopte. Zouden ze argwaan koesteren?”

„Er is er één bij het gezelschap, die in staat is dieper door te denken en een moeilijk probleem te doorgronden — met allen eerbied voor mijn lieve moeder — en dat is het wonderbaarlijkste meisje, dat op de wereld bestaat. Die heeft geen argwaan, maar ze weet hoe de vork in den steel zit. Dat heeft ze me duidelijk genoeg laten merken.”

„Maar, lieve deugd! Als zij het weet...” hijgde Bobby.

Simon legde kalmeerend de hand op zijn schouder.

„Ik heb je immers gezegd, dat ze het wonderbaarlijkste meisje is, dat er bestaat! Wat kun je méér verlangen? Ze zou liever sterven dan je verraden, waarde heer. Dus wind je maar niet op, we zullen den politiemannen een lekkere poets bakken!”

„Maar hoe breng je je familie naar huis?” vroeg Bobby.

„Laat dat maar aan mij over! Stap maar vast in; ik ben er met een seconde weer.”

Simon Santley verdween in het struikgewas. Bobby ging in den auto zitten en voorovergeleund, de kin in de handen, staarde hij somber voor zich uit, zich afvragend of het ten slotte niet het verstandigst zou zijn om zich maar zelf bij de politie aan te melden. Hij had immers geen recht om welwillende, brave menschen in moeilijkheden te brengen. Wat die bovenste beste Simon Santley deed, was iets, waarvoor hij, als het uitkwam, zwaar gestraft zou kunnen worden. Het zou verschrikkelijk zijn, als zoo'n door-en-door-goedhartigen, nobelen kerel iets dergelijks overkwam. Wat moest hij in vredesnaam doen, peinsde Bobby met beklemd hart. Vrijheid was heerlijk, hij beseftte dat zelden zoo sterk als op dit oogenblik, nu hij op het punt stond haar weer te verliezen. Maar als hij er in slaagde het avontuur met de beelden tot een goed einde te brengen en veilig wegwkwam, zou hij probeeren een ander mensch te worden. Driehonderd pond was een mooi bedrag om een nieuw leven mee te beginnen. Hij kon uitstekend chauffeeën en was een voortreffelijk mecanicien. Misschien was er wel een betrekking te krijgen...

En terwijl Bobby in deze overpeinzingen verdiept was, zette Simon Santley aan zijn familie de situatie uiteen, dat wil zeggen, een situatie, die de schrandere jongeman wilde, dat ze als de werkelijke zouden accepteeën.

„Luister eens,” zei hij opgewekt, „als jullie geen bezwaar hebt om een paar minuten te wachten, wilde ik Leslie nu even mee naar huis nemen, dat hij ook kan meedoen aan de jacht, en zodra ik een oud pak van mij voor hem gevonden heb — want dat kruipen door het kreupelhout ruïneert de kleren — kom ik terug om jullie te halen. Kunnen jullie je daarmee vereenigen?”

„Waarom zouden we niet allemaal tegelijk gaan?” wierp de kolonel tegen. „We zijn hier nu lang genoeg geweest, vind ik.”

„Ja,” viel Lady Santley hem bij. „Ik zou nu graag ook wel terug willen, Simon; ik vind het heelemaal niet veilig hier in de bosschen met al die rondzwervende moordenaars.”

Sybil barstte in een hartelijk gelach uit. Ze had Simon's ernstig gezicht gezien en hoewel ze absoluut niet wist wat hij eigenlijk van plan was, voelde ze, dat ze zijn bondgenoot moest zijn. Hij had er ongetwijfeld zijn weloverwogen redenen voor om dien anderen jongeman alléén mee terug te willen nemen.

„Nee maar, tantelief, dat is het toppunt,” schaterde ze. „U praat warempel of zich in de bosschen een heele bende ontsnapte moordenaars schuil houdt en in werkelijkheid is de toestand zóó, dat die arme stakkers veel bangere voor ons zijn, als ze ons zouden zien, dan wij voor hen! Ga maar, Simon, en neem meneer Leslie vast mee. De manden zijn bovendien nog niet eens ingepakt en ik voel er niets voor me te haasten. Tegen dat jij dan weer terug komt, ben ik er mee klaar.”

Simon dankte haar met een veelbeteekenenden blik. Wat een schat was zij toch!

„Goed dan,” zei hij met gedwongen vroolijkheid, want hij had zich nog nooit in zijn leven zóó zenuwachtig gevoeld. „Dan ga ik nu maar; ik ben er met een goede tien minuten weer; daarna zal ik de politie ook een handje helpen, want ik zou die pret niet graag willen misloopen.”

Simon haastte zich weg en even later sprong hij in den auto.

„Het is in orde, hoor,” riep hij over zijn schouder, terwijl hij den motor aanzette.

„Dat is het niet,” klonk het bitter terug. „Terwijl u weg was, heb ik eens goed over alles nagedacht en ik ben tot de conclusie gekomen, dat ik niet het recht heb om u in mijn moeilijkheden te betrekken, Lord Santley. Als het bekend wordt, dat u mij hebt helpen ontsnappen, krijgt u gevangenisstraf, dat weet u evengoed als ik. Het eenige wat er voor mij opzit, is, mezelf bij de politie aan te melden.”

Simon wendde het hoofd om en keek Bobby aan.

„Schei uit, kerel,” antwoordde hij ernstig. „Er is geen sprake van, dat

we gesnapt worden; geen van tweeën, als je je precies houdt aan wat ik je zeg. Ik weet heel goed wat ik doe, en als er geen andere bezwaren waren tegen je voornemen om jezelf aan de politie te melden, zou ik je nóg in overweging geven het niet te doen op het landgoed van mijn oom. Hij houdt er niet van op die manier de aandacht van zijn medemenschen te trekken; hij heeft er al genoeg het land over, dat die kerels in zijn bosschen aan 't zoeken zijn, maar dat kan hij nu eenmaal niet beletten. Maar ik heb andere redenen voor hetgeen ik doe — behalve het plezier, dat ik er in heb; dus als je mij een groot genoegen wilt bewijzen, houd dan verder je mond en volg mijn instructies op. Hier zijn we er; stap uit, dan breng ik je naar mijn heiligdom en schei alsjeblieft uit met dat geklets van jezelf aanmelden."

Bobby zweeg. In ieder geval kon hij nu *niets* doen, want de auto stopte voor de Manor en op korten afstand klonk het geroep van mannen.

"Ze verzamelen hun hulptroepen op het stalplein," fluisterde Simon. "Er zal wel geen levende ziel in huis zijn; ze verwachten ons nog niet terug en ze wilden natuurlijk allemaal met hun neus bij die voorstelling zijn. Kom, kerel."

Al pratende pakte hij Bobby bij den arm en trok hem door de voordeur. Redmayne liet zich gewillig meevoeren en volgde Simon, de kostbare tasch in de hand, de ruime trap op en door een gang, waar vele deuren op uitkwamen. Daarna gingen ze een smallere trap op, door wat een onbewoonde vleugel van het huis leek, en eindelijk kwamen ze op een bovenportaal, waar ze een oogenblik bleven staan.

"Precies zooals ik dacht," mompelde Simon, "de heele bende maakt zich gereed voor de menschenjacht; zoo'n pleziertje hebben ze niet elken dag en het vrouwvolk doet de dappere strijders natuurlijk uitgeleide."

Hij bleef even met gespitste ooren luisteren, maar overal in huis was het doodstil; het eenige geluid, dat van verre hun ooren trof, waren de stemmen buiten. Hij greep zijn metgezel weer bij den arm en liep haastig met hem een nauwe gang door, aan het eind waarvan hij bleef staan. Daarop nam hij een sleutel uit zijn zak, ontsloot de deur, waarvoor zij stonden, en even daarna bevonden ze zich in 'n kamer. Simon draaide onmiddellijk den sleutel weer om.

Het was een groot vertrek, laag van verdieping, met twee kleine vensters, waarvan één uitzicht gaf op den draai naar de voordeur van de met grint bedekte oprijlaan en verder over de velden tot aan het bosch, waaruit ze gekomen waren; het andere zag uit op de stallen en garages. De kamer was smaakvol en gezellig gemeubeld, maar het was er niet bepaald ordelijk; een wonderlijke verzameling van de meest ongelijksoortige voorwerpen lag in bonte mengeling dooreen. Een stapel oude boeken op tafel, en andere op den grond. Een collectie golf-stokken stond in één hoek, hengels en ander vischtuig in een andere. Een schildersezel lag op den vloer en een chiffonnière herbergde kwasten, verf en vellen tekenpapier. In 't kort, het was de kamer van een gemoedelijk-onverschillig jongmenschen, sportsman en artist tegelijk. De merkwaardige uitstalling werd gecompleteerd door een revolver in een half geopende lade en een geweer in een foudraal tegen een muur. Uit alles bleek, dat geen dienstbode of huisknecht hier zonder speciale vergunning waagde binnen te treden.

"Ziezoo," zei Simon, toen Bobby, met het instinct van een vervolgd dier, direct naar het venster liep. "Nu nog een woordje voor we afscheid nemen."

De ander keerde zich met een ruk om en op hetzelfde oogenblik kreeg Simon de geopende lade met de revolver er in in het oog.

"Toe, doe me een plezier en geef mij dat wapen," verzocht hij onverschillig en wees naar de lade. "Ik heb het vergeten, toen ik gisteren hier was, maar er komt hier niemand binnen, want ik houd de deur altijd op slot, dus ik ben niet zoo onvoorzichtig als het lijkt. Denk er om, het is geladen," voegde hij er aan toe.

Er speelde even een grimmig lachje om Bobby's bleke lippen.

"Bang, dat ik het voor iemand gebruiken zal?" vroeg hij, terwijl hij Simon het wapen overhandigde. Deze liet het direct in zijn jaszak glijden.

"Dat wil ik niet zeggen, want ik weet heel goed, dat je geen moordenaar bent, maar het is nu eenmaal een feit, dat een kat, die in nood zit, rare sprongen doet en ik heb liever niet, dat je ongelukken maakt. En nu wat anders, vriendlief. Je moet hier blijven tot het donker is. Ik ga nu de anderen halen en zal het — wat jou betreft — wel met hen in orde maken. Als je goed en wel weg bent, vertel ik hun misschien nog wel de waarheid. Dat hangt van de omstandigheden af. Je kunt, om den tijd 'n beetje te verdrijven, net zooveel sigaretten rooken als je wilt — voorraad genoeg — als je het maar door den schoorsteen doet. Laat den rook niet in de kamer komen, anders kon een of ander kamermeisje of huisknecht het wel eens op de gang ruiken en argwaan krijgen. En vóór ik het vergeet: dat geweer daar is niet geladen en patronen heb ik niet."

Bobby glimlachte vermoed.

"Doe je de deur op slot als je weggaat?" vroeg hij na een korte pauze.

"Ja, als je er niets tegen hebt, eh... het is voor alle partijen het beste."

"Uitstekend," antwoordde Bobby rustig. "Ik wilde u dit nog zeggen, Lord Santley, voor u gaat," vervolgde hij... "en dat is, dat u de puikste kerel bent, dien ik ooit ontmoet heb in mijn leven — en ik heb heusch met heel behoorlijke menschen omgegaan. En als ik er toe kom om een ander leven te beginnen — wanneer dit allemaal goed afloopt — dan zal dat zijn, omdat ik, na u ontmoet en u de hand gedrukt te hebben, in de toekomst niet de vent wil blijven, die ik was vóór onze kennismaking. En u moet vooral niet denken, dat ik dit zeg in de emotie van het oogenblik... het is mijn diepste overtuiging."

"Brave kerel," zei Simon en zijn stem klonk eigenaardig heesch. "Ik geloof je op je woord; het maakt dat het avontuur nu nog aantrekkelijker voor me is. Ik ga nu en als ik terug kom, zal ik den auto volpakken met proviand, zoodat je geen gevaar loopt te verhongeren. Tot ziens en houd je taai!"

Simon ging de kamer uit en even later hoorde Bobby Redmayne den sleutel in het slot omdraaien. Hij was nu wel gedwongen hier te blijven, want de vensters waren te hoog boven den grond om daar uit te kunnen ontsnappen.

Toen hij het zoemen van een motor hoorde, liep hij naar het raam, dat op de bosschen uitkeek; hij zag Simon in den auto de oprijlaan afdraan. Hij keek hem na, terwijl hij in de verte verdween en tien minuten later — hij stond nog steeds bij het raam — zag hij den auto met vijf inzittenden terugkomen. Hij zag hen uitstappen, daarop liet Simon den wagen keeren en spoedde zich terug in de richting van het bosch.

Een lange stilte volgde — toen, heel duidelijk, ofschoon heel zacht, werd er geklopt.

XVII HET ZESTIENDE UUR

Goeden middag, heeren," zei de detective honigzoet, toen hij in de studeerkamer werd gelaten, waar hij niet alleen de beide Barnetts aantrof, maar ook een dame, die zóóveel op hen leek, dat het wel niet anders kon of het moest een zuster van hen zijn.

"Goeden middag, brigadier," antwoordde Nathaniël, eveneens honigzoet. "U komt zeker om een ander te hooren over ons bezoek op Trend Hall gisteravond? We zijn nog nooit zóó geschrokken als vanmorgen, toen we het ontstellende nieuws hoorden. O, neem me niet kwalijk, Rachel; meneer hier is brigadier Greenwood van de recherche, die de leiding van het onderzoek in deze vreeselijke tragedie heeft. Mijn zuster, juffrouw Barnett."

Ze maakten een beleefde buiging tegen elkaar.

"Hoe laat hebt u het eerste bericht over den moord gekregen, meneer Barnett?" vroeg Greenwood, nadat hij had plaats genomen.

Laat eens kijken, dat zal ongeveer om half elf geweest zijn, is 't niet, Gabriël?" zei de oudste van de twee broers.

"Ja, om 'n uur of tien. We hoorden het van de bedienden."

"Het moet zonder twijfel een schokkende tijding voor u geweest zijn," merkte Greenwood op. "Als ik wel geïnformeerd ben, hebt u er gisteravond gegeten."

"Inderdaad. Het valt moeilijk het je in te denken, dat onze gastheer van gisteravond dood is."

"U hebt met hem gesproken over de mogelijkheid het beeld te koopen, dat daarna gestolen is," ging Greenwood voort. "Ik weet dit, omdat mevrouw Shutter het mij natuurlijk heeft verteld."

"Het is zooals u zegt; daar hebben we over gesproken, of om me precies uit te drukken, ik heb daarover gesproken," verklaarde Nathaniël. "Al een heelen tijd heb ik dat beeld graag willen koopen, omdat het tot een paar behoort, waarvan ik het andere exemplaar bezit... Ze schijnen oorspronkelijk uit denzelfden tempel gestolen te zijn."

"Juist. Mag ik uw exemplaar misschien eens zien, meneer Barnett?"

"Met alle genoegen. Het bevindt zich achter slot in een kabinet; wijlen mijn vriend Shutter bewaarde het precies op dezelfde manier."

Al pratende nam hij den detective mede naar de andere zijde van het vertrek. Daar zag Greenwood een ebbenhouten kast met sterk spiegelglas en daarachter, op een soort voetstuk, den dubbelganger van het voorwerp, dat al deze ellende had veroorzaakt. De detective maakte bij zichzelf de opmerking, dat het beeld een onbehaaglijke tronie had en een lichtelijk griezeligen indruk maakte, ondanks de rijke kleur van het jade en de schitterende oogen van robijn.

"Op hoeveel taxeert u de waarde ongeveer?" luidde zijn volgende vraag.

"Ruwgeschat op vijf of zeshonderd pond."

"En was u bereid dit bedrag aan meneer Shutter te geven voor zijn beeld?"

"Méér als 't moest. Dat heb ik hem ook tijdens het diner gezegd."

"En hij weigerde het te verkoopen?"

Eer Nathaniël kon antwoorden, kwam er een stoornis in de gedaante van Jenkins, den butler, die onverwacht in de deuropening verscheen.

Waar Groenlo zuinig op is

DE TEGEN DE VORST GOED INGEBAKERDE POMP.

De Oude Gracht te Utrecht op een Februari-morgen

Nat viel nijdig tegen hem uit. „Ik ben in conferentie, Jenkins, en kan niemand ontvangen.”

Maar Jenkins wist heel goed, dat er één soort bezoekers was, waarvoor nimmer belet werd gegeven, hoe druk de gebroeders Barnett het ook mochten hebben.

„Het is een antiquair, meneer, die u graag wilde spreken over een paar miniaturen en medaillons. Hij is er speciaal voor uit Londen gekomen en heeft ze bij zich. Ik moest u zeggen, dat hij er al een anderen liefhebber voor heeft.”

„Enfin, dat is jouw afdeling, Gabriël,” besliste Nat. „Je moet hem maar even te woord staan, anders gaan die dingetjes misschien je neus nog voorbij.”

„Dat zou verdraaid jammer zijn,” vond de jongere broer. „Ik ben hier op het oogenblik toch niet direct noodig en ik kom zóó terug. Dus laat ik maar even naar den man toegaan.”

En hij verliet de kamer.

„Ga maar even met hem mee, Rachel, en let op dat hij niet te veel geld uitgeeft,” hernam Nathaniël, die nooit bijzonder op het gezelschap van zijn zuster gesteld was, en zeker niet nu deze ongewenste bezoeker er was. Stel je voor, dat het eens verkeerdt liep...

Rachel, heen en weer geslingerd tusschen twee sterke verlangens: angst en nieuwsgierigheid ten opzichte van hetgeen er met Nat ging gebeuren, en de begeerte om Gab voor buitensporigheden te behoeden, aarzelde.

„Ik wilde wel graag, dat je ging,” drong Nathaniël, meer openhartig dan beleefd, aan.

„Heel goed hoor,” was het snibbige bescheid, „als je dat zoo graag wilt, zal ik wel gaan. Ik ben niet gewoon ergens te blijven, waar ze niet op mijn aanwezigheid gesteld zijn. Bovendien ben ik niet gewoon, dat er iemand van de politie in de kamer is, waar ik ook ben; jij blijkbaar wél!”

En met deze welwillende opmerking stevende ze de kamer uit.

Dat was juist wat de detective wenschte. Een paar minuten alleen te zijn met dezen man, zonder getuigen, die aan zijn woorden en methoden misschien een verkeerde uitlegging zouden geven.

„U zei...” begon Nathaniël, zoodra ze alleen waren, nog steeds op den beminnelijken toon van daarnet. „Neemt u me niet kwalijk, maar ik ben vergeten wat u precies vroeg.”

„Ik had gevraagd of meneer Shutter weigerde u het Chineesche beeld te verkoopen,” antwoordde Greenwood met een ongewone schittering in de oogen. „Maar voor u verder gaat, meneer Barnett, moet ik u waarschuwen, dat u uw antwoorden later misschien onder eede zult moeten herhalen.”

„Waarschuwen? Onder eede? Wat bedoelt u, jandorie? Ik ben niet bang op welke vraag ook te antwoorden, die u in het hoofd mocht krijgen te stellen,” viel Nathaniël uit, in de sterke overtuiging dat hij voorloping volkomen veilig was en zich dus kon permitteeren 'n grooten mond op te zetten.

„Prachtig, maar denkt u er aan, dat ik u heb gewaarschuwd, meneer Barnett,” hield Greenwood onverstoortbaar aan.

„Zeker, dat hebt u en verduiveld onhebbelijk ook! Maar dat doet nu niet ter zake. Mijn antwoord op uw vraag is, dat meneer Shutter weigerde het beeld te verkoopen; hij weigerde met de meeste beslistheid en verzocht mij niet weer over het onderwerp te beginnen.”

„Dus toen hebt u de gedachte, om ooit nog eens eigenaar van het andere beeld te worden, direct uit het hoofd gezet?” vroeg de detective, hem strak aankijkend.

„Zeker. Volkomen. Hoe verschrikkelijk het me ook speet.”

„Als dat zoo is, waarom hebt u dan dien jongeman Redmayne, een beroepsinbreker, opdracht gegeven het voor u in handen te krijgen?”

Het was, alsof er een bom in de kamer ontplofte, en Nathaniël Barnett, die niet gewoon was aan de overrompel-methode van den detective en die zich een minuut geleden nog zoo kolossaal zeker van zijn zaak had gevoeld, kreeg een heftigen geestelijken schok.

In negen van de tien gevallen slaagt de ondervrager er langs dezen weg in den verdachte — wanneer hij inderdaad schuldig is — in een zoodanigen toestand van zenuwachtigheid te brengen, dat zijn weerstand spoedig gebroken is en hij bekent. Maar *dit* was het tiende, het uitzonderingsgeval en ofschoon Nathaniël op deze vraag niet voorbereid was — hij had gedacht, dat de detective zou trachten langs zorgvuldig-overdachte omwegen achter de waarheid te komen — had hij toch ernstig een houding overwogen, die hij tegenover elke verdachtmaking of beschuldiging zou aannemen.

„Maar kerel-nog-aan-toe, Greenwood, wat bedoel je?” viel hij verontwaardigd uit. „Weet je wel tegen wien je spreekt?”

„Zeker weet ik dat en ik weet nog een heeleboel meer. Zoo bijvoorbeeld, dat u vanochtend in de vroege naar Londen bent gegaan om een kistje met gouden tafelgerei te verzenden, een kistje dat inmiddels zijn bestemming heeft bereikt en waarvan de inhoud gestolen is door dien jongeman Redmayne. Dat gebeurde gisteravond omstreeks elf uur en de buit werd door u in bewaring genomen, terwijl Redmayne de opdracht kreeg zich van het Chineesche afgodsbeeld meester te maken. Daar dit vast staat, is er maar één conclusie mogelijk en daarom is het misschien wel het beste voor u, meneer Barnett, dat u maar alles bekent.”

Nathaniël stond op: een toonbeeld van intense, ongehuichelde verontwaardiging.

„Ik heb nooit in mijn leven zoo'n monsterachtige verdachtmaking gehoord,” riep hij uit. „Heusch, meneer Greenwood, u moet krankzinnig zijn!”

„Dat ben ik toch werkelijk niet,” verklaarde de detective gemoedelijk.

„Wilt u werkelijk ontkennen, dat u het bent geweest, die dat gestolen goed uit Londen verstuurd hebt?”

„Ik ontken het absoluut,” raasde Nathaniël.

„Kom, kom, meneer Barnett; gelooft u nu heusch, dat die pertinente ontkennen u ook maar iets helpt?” hield Greenwood, wiens kalme onverstoortbaar scheen, aan. „U hebt niet zoo'n gewoon, alledaagsch uiterlijk, dat iemand, die u gezien heeft, zich licht in uw persoon vergissen zou.” De detective vertelde er niet bij, dat zich op Euston-Station een kruier en een loket-beambte bevonden, die gemakkelijk konden worden opgeroepen om hem als den afzender van het kistje aan te wijzen. Hij hield deze kleine bijzonderheid vóór zich, om er op het, wat men noemt psychologische, moment mee voor den dag te komen.

„We weten,” vervolgde hij rustig, „dat u al vroeg in den morgen naar uw woning in de stad bent gegaan en dat u uw huisknecht uitstuurde met een of andere boodschap...”

(Wordt voortgezet.)

Oud Delft

Zacht, Blank, Donzig

Veegt deze
vetwormpjes
en leelijke
huidschilvers weg

Met dit speciale recept kan iedere vrouw nu gemakkelijk haar huid blank maken, verzachten en verfraaien, eenvoudig door het dagelijks gebruik van de nieuwe crème Tokalon, voedsel voor de huid, de beroemde Parijsche crème, witte kleur (niet vet). Zij bevat nu gepredigereerde room en olijfolie, gecombineerd met blank makende, versterkende en samentrekkende bestanddeelen. Zij dringt onmiddellijk door, verzacht geïrriteerde huidklieren, sluit verwijde poriën, verdeelt vetwormpjes zoo, dat zij wegvallen, maakt de donkerste en ruwste huid blank en zacht. Zij houdt de droogste huid frisch en even vochtig, maar niet vet, en is eveneens

geschikt voor een vette huid. Crème Tokalon, voedsel voor de huid (witte kleur) geeft in drie dagen een onbeschrijflijk nieuwe huidschoonheid en -frischheid, zooals op geen andere wijze verkregen kan worden. Zij moet iederen morgen gebruikt worden. Indien uw huid gerimpeld is en er oud uitziet, zoudt u 's avonds eveneens Crème Tokalon, voedsel voor de huid (rose kleur) kunnen gebruiken. Zij voedt en verjongt de huid terwijl u slaapt.

wees frisch, wees opgewekt

wees geen sleurmensch, 's-morgens niet, 's-middags niet en ook 's-avonds niet. Stelt Uw werkkring aan Uw zenuwen zware eischen, blijf ze de baas door geregeld Wrigley's te gebruiken. Wrigley's na elke maaltijd reinigt het gebit, maakt de mond frisch en bevordert de spijsvertering. Wrigley's geeft rust en kalmte, houdt U fit en monter.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmaak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmaak). 5 cent per pakje.

HM-2

WRIGLEY

Huishoudelijk werk en toch verzorgde handen

door **NIVEA**

Ook als U uit hooft van Uw beroep veel met koud en warm water omgaat, kunt U goed verzorgde handen hebben. Het beste is om Uw gezicht en handen elken avond flink met Nivea in te wrijven.

Ook overdag kunt U Nivea gebruiken, want ze dringt volledig in de huid door, zonder glans achter te laten. Uw huid wordt daardoor soepel en heeft meer weerstand, zoodat ze ook bij het vele wasschen der handen steeds mooi glad en fluweelzacht blijft. Nivea zorgt voor een zachte teint, zooals wij die bij de jeugd zoo zeer bewonderen.

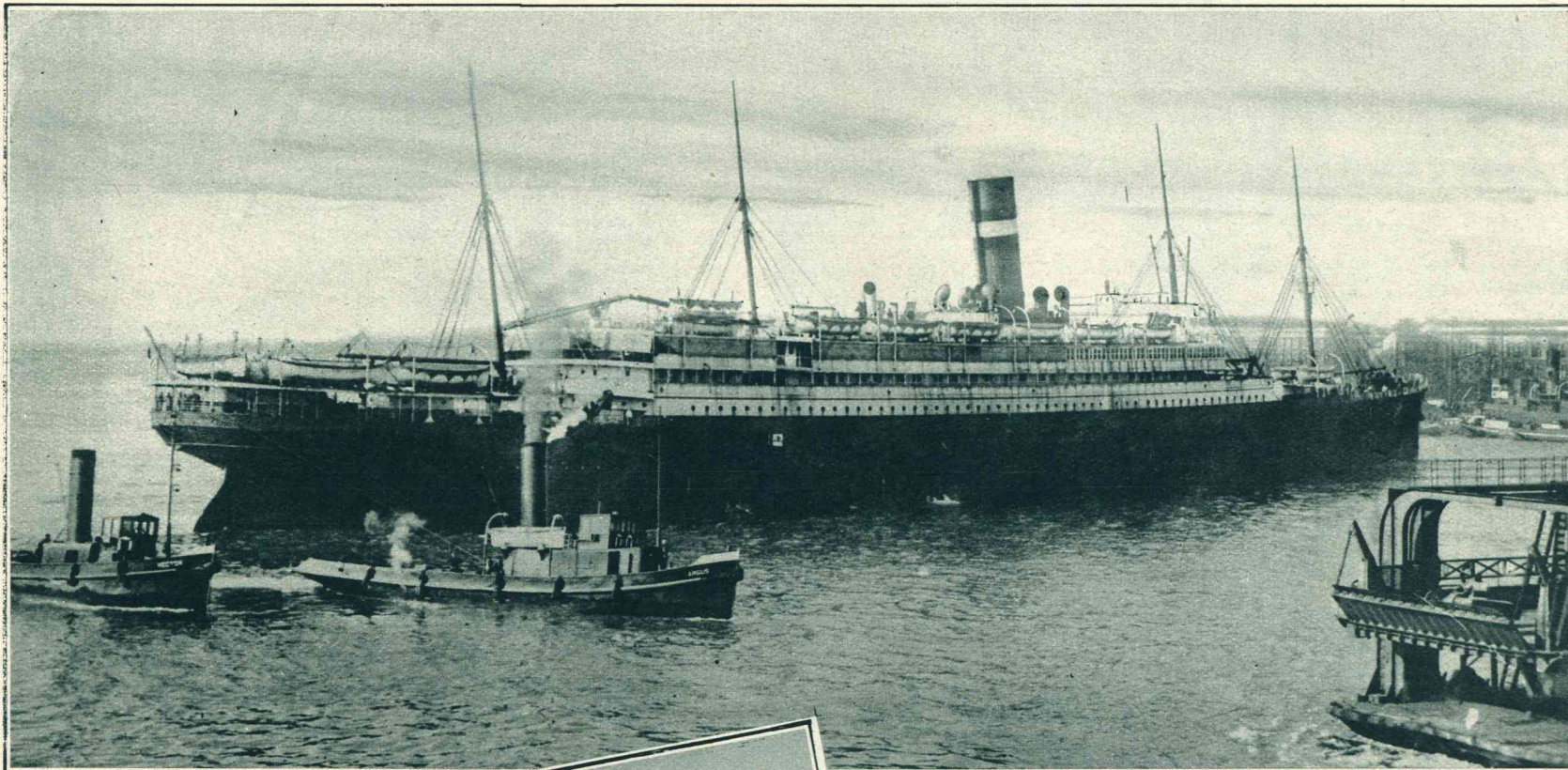
PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

Het verschil met luxe cremes:

NIVEA: grootere werkzaamheid, lagere prijs

In dozen van 15, 20, 40 en 90 cts., in tuben van 35 en 55 cts.

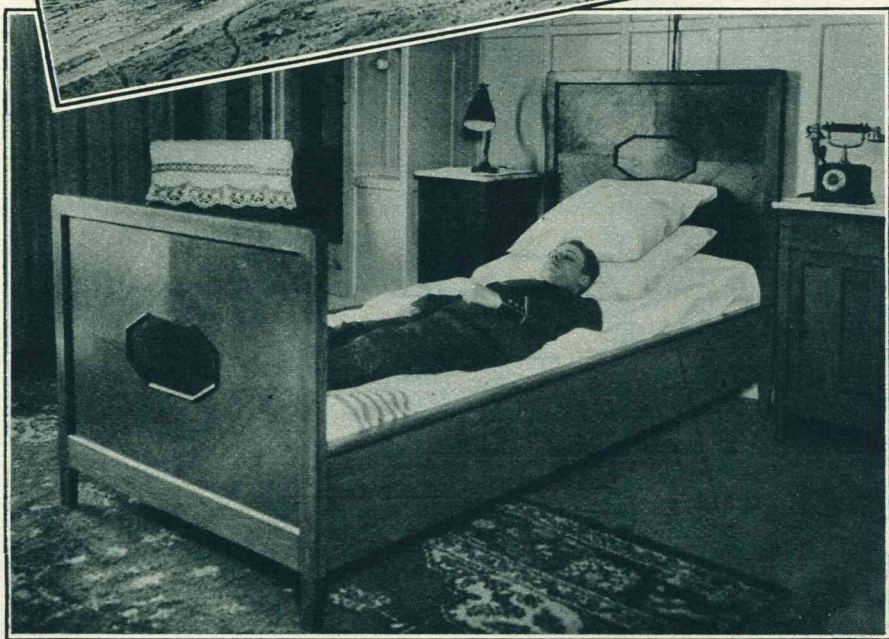

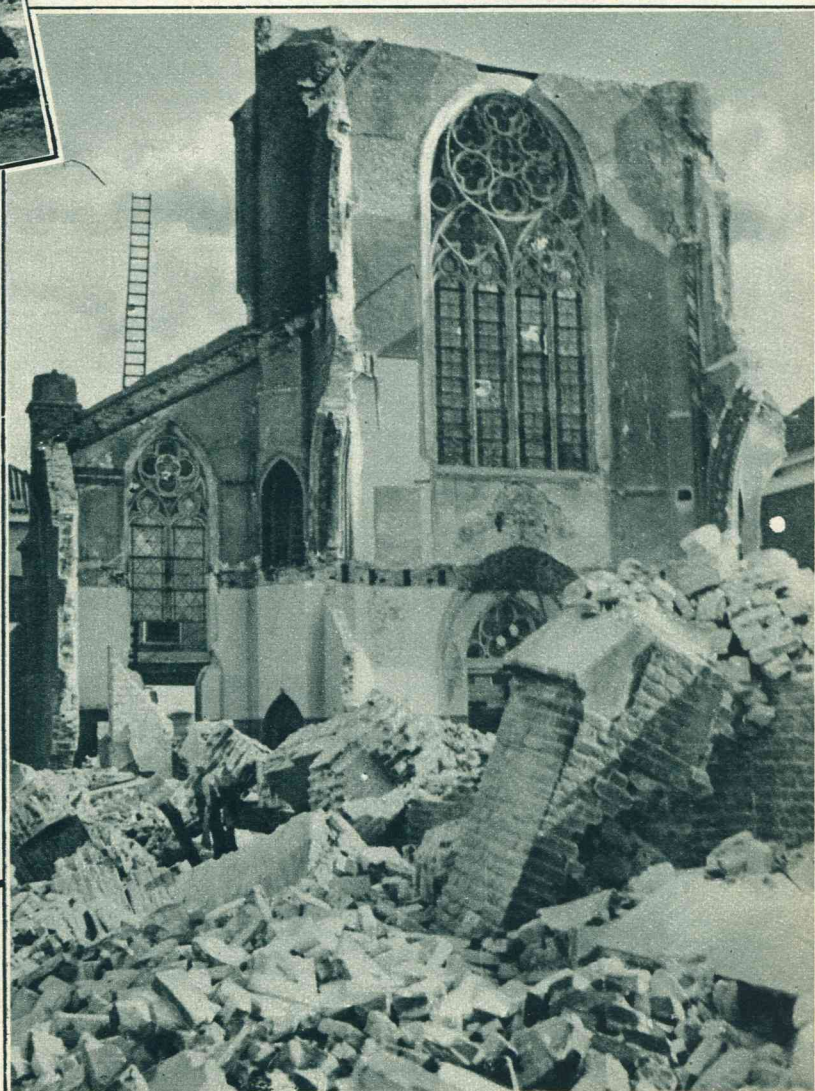
Het stoomschip Nieuw Amsterdam van de Holland-Amerika-lijn werd na 25 trouwe dienstjaren aan Japan verkocht. Het afscheid van Rotterdam.

De koninklijke Nederlandsche Jachtvereniging organiseerde een slippjacht in de omgeving van Rheden. — De deelnemers verlaten het veer te Rheden.

BINNEN DE GRENZEN

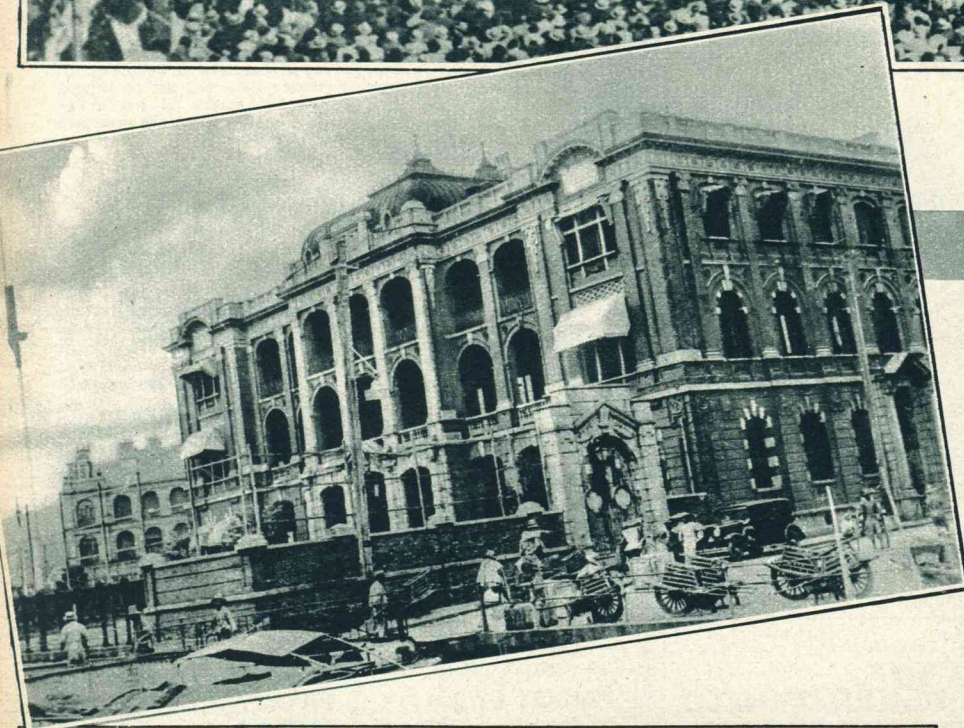
De wereldkampioen bokser Carnera komt naar Nederland. In een hotel in Den Haag werd het grootste bed op de voor hem gereserveerde kamer gezet. De langste chasseur reikt maar tot de helft van het ledikant.

De aan de Markt te Enschede gelegen R.K. kerk van St. Jacobus den Meerdere wordt afgebroken en zal door een nieuwe worden vervangen.

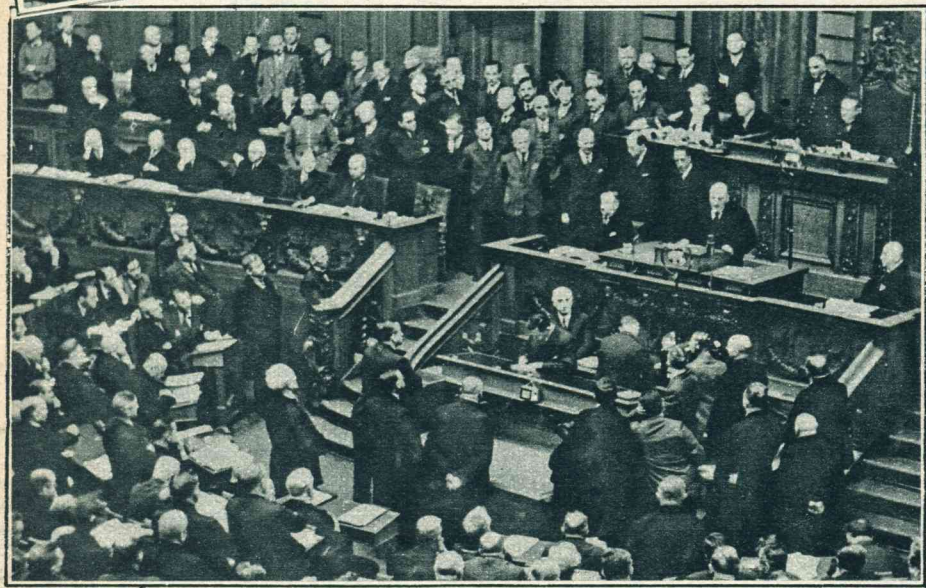

Een overzicht van de genoedige openluchtmeeting te Madrid ten gunste van de Republiek, belegd door de Radicaal-Republikeinsche partij. Oud minister Lerroux voerde er het woord.

Een foto van het Japanse consulaat te Shanghai, dat door de Chineezzen hevig onder vuur genomen is.

UIT DEN VREEMDE

De jongste zitting van den Duitschen Rijksdag kenmerkte zich door bewegende tooneelen. Een opname tijdens den rede van Rijkskanselier Brüning.

Aankomst te Tokio van de urnen, met de asch der in China gesneuvelde Japanse soldaten. In een plechtigen auto-optocht worden de urnen naar den Lojoji-tempel gereden.

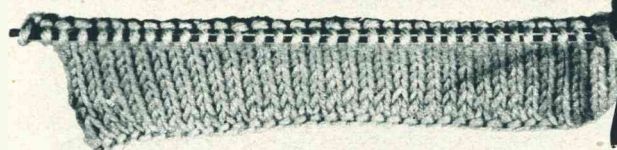
„BESTAAN DIE KLEUREN OOK IN BREIKATOEN“

„Dat is te zeggen: alleen in „Everlasting“ - in andere niet. Want juist die mooie, donkere modetinten zijn veel duurder in het verven, zoodat alleen een kwaliteitsartikel als „Everlasting“ ze in haar kleuren-gamma kan opnemen.“

„Everlasting“ is dan ook in niet minder dan 41 kleuren verkrijgbaar.

Gaarne zenden wij U op aanvraag een kleurkaartje met alle „Everlasting“ kleuren. Indien Uw winkelier de gewenschte kleuren niet in voorraad heeft, kunt U deze bij de fabriek aanvragen. Wanneer U den winkeliersnaam vermeldt, wordt door diens bemiddeling geleverd. De kosten van het schrijven worden vergoed.

EVERLASTING

• 't kan er tegen

Bij inzending van 50 etiketten aan de Reclameafdeeling der Everlasting Fabrieken, Postbus 850 Amsterdam, ontvangt U gratis ons kostbare Handwerkboek. - Binnenkort verschijnt een nieuw, nog uitvoeriger en nog fraaier uitgevoerd Handwerkboek, met afbeeldingen in de originele kleuren.

Prijs per knot van 100 gram 34 cent

In 41 kleuren verkrijgbaar - ook in meerkleurige tinten (ombré-kleuren) - in ongebleekt, en met kunstzijden draad.

TESSIN (ZUID-ZWITSERLAND)

LOCARNO PARK-HOTEL

Voornaam Familiehôtel van den 1en rang. Heerlijk zuidelijke ligging. Pension vanaf Fr. 14.—. Prima Hollandsche referenties. Prospectussen. M. HAGEN, Eigenaar

Zwerende nagel door jicht. Kon nauwelijks lopen.

Nu weer alles in orde.

Wanneer een man als hier genoemd zijn jicht kan kwijt raken, is er hoop voor elkeen die aan deze kwaal lijdt. Zijn ondervinding moet anderen helpen, daarom geven wij hieronder zijn eigen woorden weer:

„Eenige jaren lang leed ik hevig aan jicht. Er was zelfs een tijd, dat ik haast niet kon lopen of alleen staan. Ik kon mijn handen niet gebruiken en de duim van mijn linkerhand leek geheel dood, en de nagel zweerde weg. Ik probeerde allerlei middelen, maar niets bleek te helpen. Tenslotte probeerde ik Kruschen Salts. Meer dan een jaar lang nam ik elken morgen de kleine, dagelijkse dosis. Ik was zoo blij toen mijn handen en beenen daarop steeds beter werden, en tegenwoordig ben ik weer helemaal gezond. Mijn duim is geheel normaal en ook de nagel is weer goed. Ik voel me verplicht deze getuigenis neer te schrijven in de hoop, dat andere lijdens er hun voordeel mee kunnen doen. Mijn kennissen zeggen, dat ik 'n wandelende reclame voor Kruschen Salts ben. A. W.“

Jicht is een typisch voorbeeld van tientallen andere kwalen, welke naar de wetenschap bewezen heeft — alle worden veroorzaakt door onzuiver bloed. En onzuiverheden in den bloedsomloop zijn het gevolg van een onvoldoende verwijdering van afvalstoffen; of met één woord: hardlijvigheid, hetzij in ernstigen of lichten graad. Kruschen Salts nu, dat constipatie onmogelijk maakt, is het eenige zekere middel tegen alle gevolgen van deze kwaal.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisterijen à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heeregracht 209, Amsterdam-C.

DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA
STEUNT GIJ
5 Nederlandsche Industrieën,
daar de voorn. grondstoffen en de verpakking ook
NEDERLANDSCH FABRIKAAT zijn.
Helpt dus mede, de malaise in EIGEN LAND te bestrijden.
Grootte Tuben 75 cts.
Kleine Tuben 25 cts.
Dr. H. NANNING's
Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

VAN RIJN'S
Utrecht
De Beste **MOSTERD**

ADVERTEERT IN DIT BLAD

Vrouwenhanden

blijven ondanks alle huishoudelijke arbeid gaal, zacht en blank door

PUROL

De moderne Huisvrouw
gebruikt voor het reinigen van deuren, meubelen, tapijten en ruiten de

VISKOSE SPONS

Importeur: L. S. A. Bron, Rotterdam

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde

Maagpoeder Boom

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

Laat u niet misleiden door goedkoopere prijzen

Wilt u werkelijk succes hebben met bloembollen en planten koopt ze dan bij onderstaand adres en u blijft vaste afnemer

PAKKET I f 2.—

25 Gladiolen, zalmkleurig
25 „ rood
25 „ blauw
25 „ wit

PAKKET II f 2.—

25 Gladiolen
25 Montbretias
25 Anemonen
25 Lelietjes van Dalen
25 Klaver vier

PAKKET III f 3.—

10 Trollius
10 Delphiniums
10 Herfstasters
10 Dubbele Dahlias

PAKKET IV

is inhoud van pakket II en III en wordt als reclamepakket verzonden voor f 4.50

STEEDS VOORRADIG:

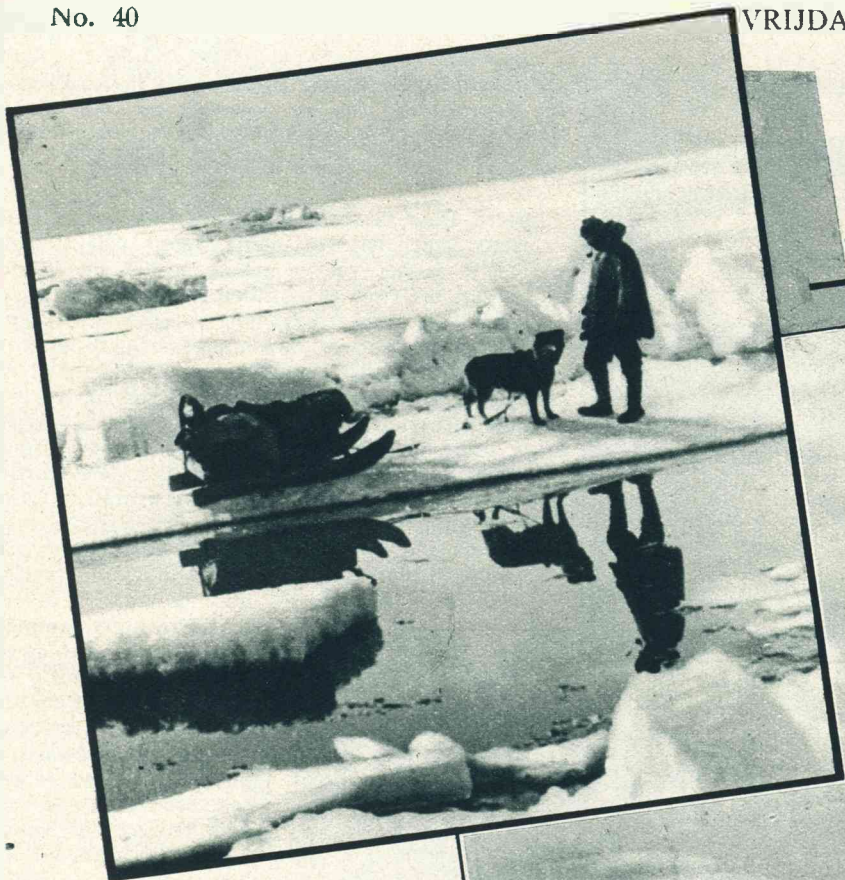
Dubb. Dahlias p. stuk 10 ct.	Helianthus . per stuk 7 ct.
Spiraeas. 10 "	Herfstasters 5 "
Trollius 10 "	Delphiniums 5 "
Tijgerlelies 10 "	Begonias 5 "

en andere soorten, alles prima kwaliteit.

Tevens 10 pakjes bloemzaad voor f 0.75 gekeurd soort-echt zaad, in soorten als Asters, Zinnias, Phloxen, Lathyrus, Anjers, Muurbloemen enz.

Verzending franco rembours of na storting op Postrekening No. 191214

P. C. HEEMSKERK H.z.
HILLEGOM

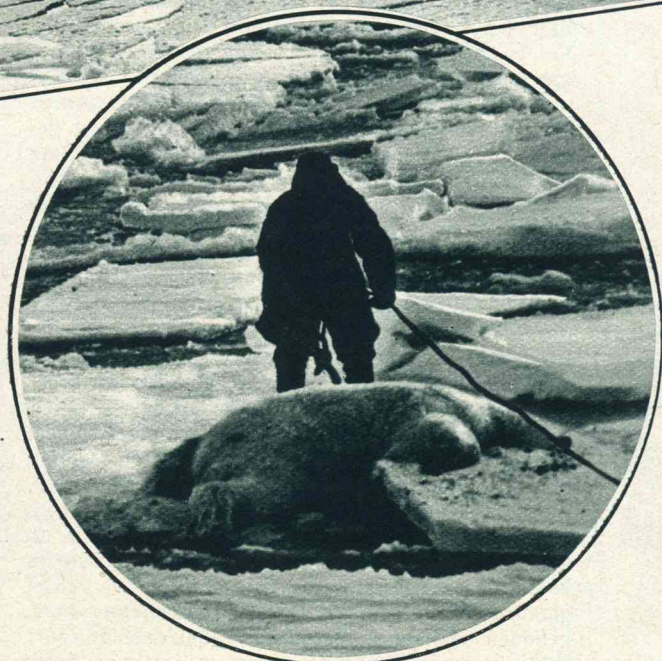
*De postbode van
het fjordengebied.*

WAAR WINTER GEEN GENADE KENT

*Als het schip is aangeland in de
Ijsbaai. Met hondensleden wordt
de tocht landvaarts ondernomen.*

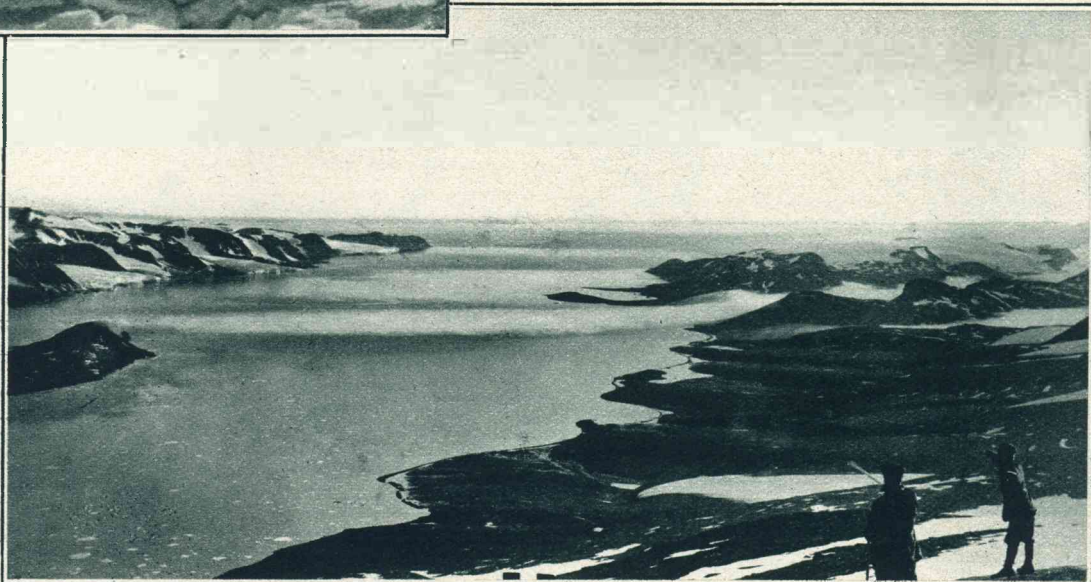
*Een moeizame tocht over het pakijz dat zich
in de fjorden en langs de kusten ophoopt.*

Een succes op de berenjacht.

Wij mogen nu reeds twee seizoenen lang gespaard gebleven zijn voor de gestrengheid van den winter, die een enkelen nacht steelsgewijs wat sneeuw of ijzel over onze weiden en parken strooide — in het hooge Noorden, binnen en rondom den Poolcirkel regeert de winterkoning als in zijn eigen, onbetwiste rijk en hult bergen, landen en zeeën in de ongerepte blinkende wade van deels eeuwige sneeuw. Spitsbergen, ongeveer op den tachtigsten breedtegraad in de Noordelijke Ijszee gelegen, is eene provincie uit dit rijk van den stuggen wintervorst, en de vele Europeanen, die hier werkzaam zijn aan de diverse exploitaties van dezen uithoek der aarde, leiden er steeds, maar vooral in deze maanden, een hard leven van koude en onbeschrijfelijke ongemakken. — Eenige sprekende illustraties, die ons daarvan bereikten, mogen daarvan een belangwekkend beeld geven.

Wie de woeste, onherbergzame kusten ziet van dit koude land, zal niet licht vermoeden, dat zich op Spitsbergen reeds zeshonderd Europeanen gevestigd hebben.

Hockeysport in Zeeland. De Middelburgsche Hockeyclub neemt dit seizoen deel aan de competitie van den Z. H. B. Onze fotograaf kielte de Middelburgers bij een oefenpartij.

Zeeuwsche Sport

Na de uitvoering van Wilhelmina zijn er twee gevolgd van de gymnastiek-vereeniging Achilles. Twee avonden, waarop wij volop hebben kunnen genieten van wat de heer Bal ons toonde met zijn groote schare jeugdige sportenthousiasten te hebben bereikt. Twee avonden ook van inspanning voor wie met aandacht volgen wil, alles wat er gegeven wordt. Eigenlijk eischen 'n twintigtal nummers, vlot afgewerkt tusschen acht uur en ongeveer twaalf uur, te veel van den toeschouwer. Het is dan ook goed gezien van den samensteller van het programma, dat hij er enkele nummertjes tusschen brengt, die even de aandacht kunnen ontspannen. Een volksdansje en eenige goed gevormde plastische standen waren een welkome afwisseling in het zwaar beladen programma. Wij hebben op beide avonden een vooruitgang kunnen bemerken in de verschillende oefeningen. Zonder te kunnen zeggen, dat het op alle punten „af” was, was het ons toch een genoegen te bemerken, dat over alle linies met meer ernst en animo gewerkt werd dan vorig jaar. Nog meer bewondering hebben wij gekregen voor den wakkeren leider, die met ongeveer twee honderd en vijftig leden dit weet te bereiken. Men moet wel alles voor de sport over hebben om avond aan avond maar weer geheel belangeloos zijn vrije uren op te offeren. Dergelijke menschen zijn „krachten” in de sportwereld, die men slechts heel weinig aantreft.

Wij kunnen niet het geheele programma op den voet volgen en om niet het risico te loopen, iets te vergeten, zeggen wij, dat over het geheel genomen Achilles twee goede gymnastiekavonden geboden heeft aan allen, die in dezen tak van sport belangstellen. Het eene nummer was wat beter dan het andere, dat spreekt vanzelf. Vooral van de kleintjes mag men natuurlijk geen al te groote

Nieuws uit den Zeeuwschen Voetbalbond. De Zeeuwsche Boys uit Goes. De ploeg heeft een goede kans op het kampioenschap 2e kl. A.

prestaties eischen, doch over het algemeen kan men tevreden zijn over de wijze, waarop dezen hun eenvoudige oefeningen hebben ten beste gegeven. Het is ook zeer goed gezien op een uitvoering alles zoo eenvoudig mogelijk op te zetten. Wanneer zwaardere stof gekozen wordt, heeft dit vaak een minder goede afwerking tengevolge, en dan kan men tenslotte beter een eenvoudige oefening goed uitvoeren, dan een zware, vaak te zwaar gekozen stof, slecht. Wij gelooven, dat Achilles den goeden toon te pakken heeft en hopen ook volgend jaar weer denzelfden vooruitgang te kunnen constateeren als thans het geval was. Dat dit onder de bezielende leiding van den heer Bal mogelijk is, daaraan twijfelen wij niet.

De belangrijke gebeurtenissen, die de laatste weken op voetbalgebied hebben plaatsgegrepen, noodzaken ons daaraan eenige woorden te wijden. In de allereerste plaats komt dan wel in aanmerking om vermeld te worden de goede kans, die Middelburg om het kampioenschap van 2 A gekregen

Het B.B.C.-doel in gevaar. Spelmoment uit den wedstrijd Middelburg—B.B.C. op Zondag j.l.

Middelburg uit den bekerstrijd geroipt. Zondag speelden de Middelburgers voor den K.N.V.B. beker tegen B.B.C. De strijd eindigde onbeslist (1—1) waardoor B.B.C. zich in de volgende ronde plaatste. Spelkiek uit bovengenoemde match. Een hoekschop op het doel der gasten.

Intusschen is Zeeland op weg drie kampioenen te krijgen, waarvan er twee reeds officieel de eereplaats bezetten. Hulst en Vlissingen wachten op den degradatie-candidaat uit twee A. In drie afdelingen zijn de Zeeuwen ondergebracht, waarvan in twee samen met Brabantsche ploegen. Ook in deze twee laatste zullen de Zeeuwen den strijd winnen (Vlissingen en Middelburg); werkelijk een eervol resultaat. Of de promotie volgen zal is een vraag, die wij niet graag ter beantwoording voorgelegd zouden krijgen. Voorloopig meenen wij Vlissingen eenige kans te mogen geven, hoewel veel afhangt van de vraag, wie onderaan komt in 2A. Middelburg zal waarschijnlijk in Helmond en Juliana te sterke concurrenten treffen, terwijl nummer laatst uit de eerste klasse evenmin een gemakkelijke tegenstander zal zijn. Nog is Middelburg geen kampioen, al is de kans voor het grijpen; wordt zij het, dan hebben wij nog geen hoop op een Zeeuwsche 1e klasser.

"Een Philips lamp is een paar dubbeltjes duurder, maar geeft meer en beter licht dan een z.g. goedkope lamp en spaart guldens aan stroom"

Nevenstaand
**MASSIEF EIKEN
BUFFET**
bladmaat 120 x 45 c.M.,
prima afgewerkt
f 45.-
H. RIETVELD
MEUBELMAGAZIJNEN
Jacob Catsstraat 46-48-50
Zie de 8 étalages.
Verkoop uitsluitend a contant

WILT U MAGERDER WORDEN?
Dit is zonder dieet in korten tijd door mijn eenvoudig middel mogelijk. — Inlichtingen: **Mevrouw Noto Haadinegoro**, G. R. 2, Torenstraat 8, Den Haag.

HAROL
REUKLOOS HAARWATER
ONMISBAAR VOOR
SCHOOLGAANDE KINDEREN
FLACONS 30-45 cts.
VRAAGT UW DROGIST

**TECHNISCH
BRIEFONDERWIJS**
voor:
Waterbouwkunde...
Betonb...
Wegenbouw...
Werktuig...
Scheepsbouw...
Gastech...
Verwarming...
Machinist...
Chaudi...
Mont...
Electrotechn...
Koeltechniek...
Loodgieter...
Radiotechniek...
Timmerman...
Meubelmaker...
Schilder...
Metselaar...
Wagenmaker...
Schoenmaker...
Analist...
Etaleur...
Boekhouden...
Stenografie...
Handelscorresp...
Nederlandsch...
Fransch...
Duitsch...
Engelsch...
Geïllustreerde prospectus en proefles gratis.
Opleiding N.O. akten en andere diploma's.
ITMO
UNIVERSUM

ARENA
STATIONSPLEIN 12
HET VARIÉTÉ VAN ROTTERDAM
10330 TELEFOON 15918

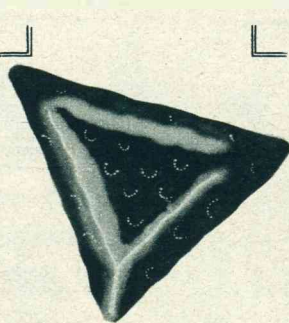
1-15 Maart:

NONI
met
Horace
en zijn ensemble
(35 personen)

NONI als meester van den lach
NONI het muz. universeel-genie
NONI met z'n „Golden Serenaders”

Bovendien
5 variété attracties!
Attentie!
Tijdens de gastvoorstellingen van
NONI geringe prijsverhoging.

30 c.-1.75 incl. belast.

**NOUGAT
DRIEHOEKJES**

Een fijn snoepje van
croquante nougat,
zeer licht van ge-
wicht.

FRARARO
FRANK RADEMAKER ROTTERDAM
Het beste voor den prijs

**Kunstlanden
Gebitten**

**SPECIAAL PIJNLOOZE
BEHANDELING**

Betaling desgewenscht in
12-maandelijksche termijnen,
ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau v. Tandheelkundige
Middenstands - Verzekering.
Adm. **G. DE WAARD**,
Van Heusdestr. 13b
TELEFOON 30013
translijn 4, 15, 16 en 17.
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:
STOUT, Alwinstraat 23
(Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noidijk D95 B
Barendrecht
DEREK, Betje Wolffstraat 44.
DE ROON, Korte Dreef 9
Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN, Asterstraat 77
(Bloemhof)
KREUKNIET Wolphaertsbocht 181
(Charlois)
BRUSSAARD, Nassaulaan 20,
Schiedam
KREUKNIET, Strijenschestraat 56
Schiedam

Een abonnement voor weinig
geld en dan nog een gratis
verzekering op den koop toe.

**Al onze abonné's zijn gratis
verzekerd tegen ongelukken**

hun overkomen in of buiten de
uitoefening van hun beroep.

UITKEERINGEN:

bij levenslange invaliditeit . . . f 5000.-
bij dood = 600.-
bij verlies van 1 hand, voet of oog = 300.-
bij verlies van 1 duim of wijsvinger = 60.-
bij verlies van een anderen vinger = 30.-

Zie de Polis-voorwaarden.

PHOTO VAN ZENUWCELLEN, GEZIEN DOOR EEN MICROSCOOP, 300 X VERGROOT

**Drink
Gezondheid
en Kracht in....**

Dat doet ge - als gij Sanatogen gebruikt.

Een bekend geneesheer heeft over
de versterkende werking van Sana-
togen op lichaam en zenuwen het
volgende geschreven:

„Uit eigen ervaring kan ik verklaren,
dat Sanatogen lichaam en zenuwen
versterkt op een wijze, die zijn weerga
niet heeft.

Sanatogen dringt door tot de kern der
gezondheid, n.l. de cellen, en bouwt die
op tot een krachtig lichaamsgestel.”

Denk eens aan wat zulk een ver-
klaring voor U beteekent. Hoe gij
U ook voelt - Sanatogen moet U
goed doen. En omdat Sanatogen een
zenuwvoedsel is kan het nimmer met
eenig voorschrift of leefregel in bot-
sing komen. Vraag het oordeel van
Uw dokter!

Als gij U zenuwachtig voelt
of verslapt na ziekte, neem
dan eens eenigen tijd Sana-
togen om nieuwe kracht te
verwerven. In heel korten
tijd zult gij U gezonder, en
flinker gaan voelen - Sana-
togen zal U weer energie ge-
ven om het leven te genieten.

Koop nog vandaag een bus. Iedere
Apotheker of Drogist verkoopt
Sanatogen vanaf Fl. 1.- per ver-
pakking.

HET ZENUWSTERKEND VOEDSEL

Doofheid
en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
loopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. Vraagt kosteloos
broch. nr. 6 omtrent genezing.
S. WIJNBERG
Oosterpark 45, Amsterdam

Een aanhouder
wint....!

Geregeld
Adverteeren
is....
winnen!

KUNSTGEBITTEN
f 55.-

Absoluut pijnlooze behandeling
desgewenscht termijnbetaling.
Ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Iederen dag geopend van 9-3
en 6-8 uur. Telefoon 51943

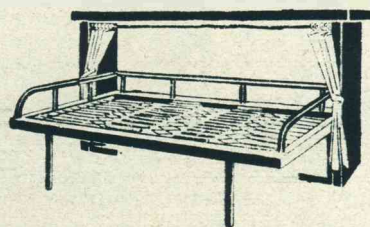
Voor Dordrecht:
Warmoezierspad 17 (Kromhout)

Voor Delft: Markt 79
's Zaterdags van 3-5 uur.

Adverteeren doet verkopen

Als een rozeblaadje

zoo frisch en zacht wordt Uw teint door het
dagelijksch gebruik van „Zij"-Crème.

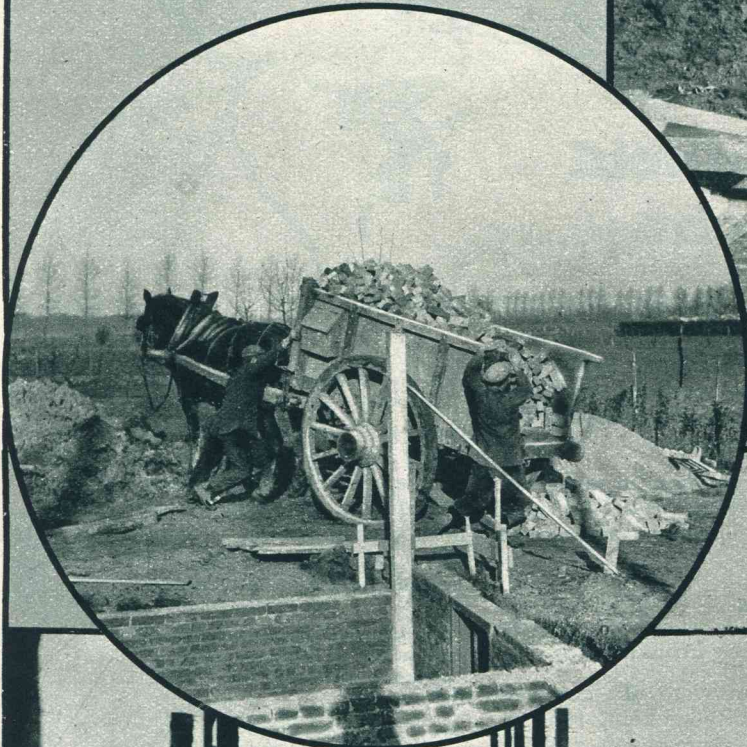
Dit Opklapbed, reclameprijs f 8.90
Massief eiken ombouw (als foto) - 9.45
Compleet f 18.35
GRATIS PLAATSEN

H. TER MEULEN, Hoogstraat, R'dam
Met alles goedkooper dan wie ook!

Waar de grond onvruchtbaar ligt
Wordt een wonder werk verricht.
(Vlissingen)

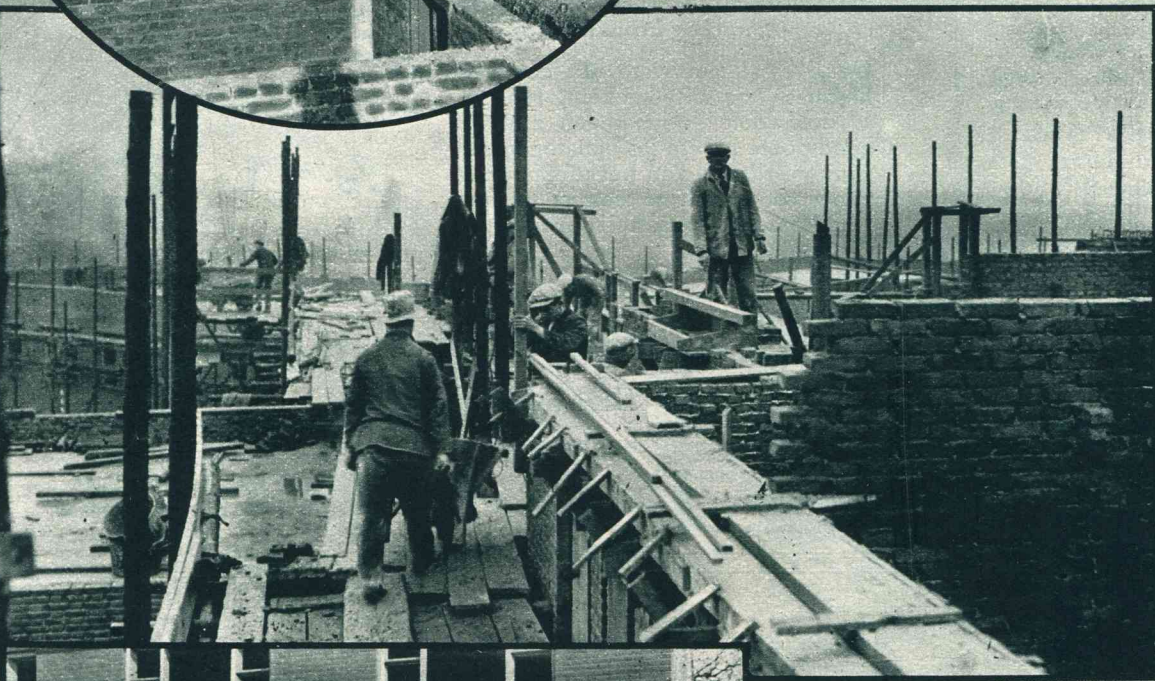
ZEEUWSCHE FILM

Wagens rijden steenen aan,
't Grondwerk is al vlug gedaan. (St. Jansteen)

Hooge ladders zet men op;
Weldra rijst de vlag in top.
(Souburg.)

En de eerste muur rijst op
onder strijken en geklop.
(Vlissingen.)

Deuren, ramen, metselwerk.
Alles even hecht en sterk. (Kloosterzande)

En daar staat het huis al klaar
Voor den trotschen eigenaar. (Middelburg).

